

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal.

Lord Syster

genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 988

DE SCHATTEN VAN GOLCONDA.

fr. 1.50

Het slordige schepsel werd voortgetrokken door een ongeduldigen man, die eruit zag als een havenarbeider.

EIke aflevering bevat een volledig verhaal.
UITGAVE VAN DEN ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL. LEIDSCHERGRACHT 72, AMSTERDAM.
Exploitant voor België H. JANSSENS, Vaderlandstraat 46. GENT.

NIEUWE SERIE

De schatten van Golconda.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

**10 mooie Jeugdboeken
voor een Riks!
Zie bladzijde 32.**

HOOFDSTUK I.

CHINEESCHE SPIONNEN

In den laten avond van een lentedag, die eigenlijk te warm was geweest, stapten drie reizigers uit den trein, die zoeven uit Hongkong was aangekomen, begeleid door een zeer zonderlinge, maar toch in China volstrekt niet ongewone melodie — die van het kanon.

In de onmiddellijke nabijheid van de internationale concessie ratelden eenige machinegeweren, bediend door Chineezzen in afgedragen, slordige uniformen.

Zij hadden zich opgesteld in een oud reeds half in puin geschoten huis, toebehoorend aan een Chinees, wiens ondergang dit ongetwijfeld beteekende, maar die met een rustig, geel, smal gezicht op eenige passen afstand stond toe te zien, en blijkbaar wachtte op de volgende granaat, die aan het heele geval een einde zou maken — aan de mitrailleurs, aan de slordige bedieningsmanschappen — en aan zijn huis, met alles wat het bevatte.

Met lange tusschenpoozen sloeg met een rommelend, dreigend gedaver ergens een granaat in.

Die was afkomstig uit een Japansch kanon,

en bedoeld voor de Chineesche wijk heelemaal in het Zuiden van Shanghai.

Waar die mannen achter hun machinegeweren eigenlijk op schoten, was niet zeer duidelijk, want van de Japanners was niets anders te zien dan een kanonneerboot bij de monding van de Gele Rivier, en die lag op vele mijnten afstand, onbereikbaar voor zulk een klein projectiel.

De drie reizigers, allen blanken, en die er tamelijk vermoeid uitzagen schenen zich al heel weinig aan te trekken van het kanongebulder en van het scherpe ratelen der twee of drie machinegeweren daar ergens hoog in een Chineesch theehuis.

Zij grepen haastig hun geringe bagage bijeen, sloegen de diensten af van een paar haastig toesnellende koelies, en repten zich naar den uitgang van het niet al te groote station.

Op het schaarsch verlichte plein voor het station was het vrij druk.

Men zag er talrijke personen in uniform, want de toestand was sedert eenigen tijd uiterst gespannen geworden, en zelfs kleine staten

als Nederland en Zweden hadden een kanonneerboot gezonden, die de belangen moest beschermen der landgenooten in die hel van verschrikking, van verraad, wraakzucht en vijandschap.

Maar meerendeels waren het Engelsche marinematrozen, die daar rondliepen, vlak langs de haag van prikkeldraad die de internationale concessie afscheidde van de Chineesche wijk Hoe Diei.

Nooit waren er minder dan vier, het geweer met de bajonet over den schouder, maar meestal waren het er vrij wat meer.

Ook een aantal Chineezzen hingen daar rond, die ondanks het verbod waren binnengekomen, vluchtend voor het vuur der Japanners.

Op het gezicht van een Chinees valt meestal heel weinig te lezen, maar toch — men keek in dien tijd van Chineesche zijde niet al te vriendelijk naar lieden van een andere huidskleur.

De drie reizigers, die Engelschen waren, behoefden er zich dus niet over te verwonderen, dat er vier of vijf dichtbijeen staande Chineezzen, gekleed in lappen die iets beter dan voddën, maar heel wat minder dan klerende waren naar hen keken met oogen, die alles verrieden, behalve vriendschap!

Maar zoo was het altijd geweest, het was misschien thans iets ergers dan vroeger, en zij bekommerden er zich in het geheel niet om, maar stapten zoo vroeg zij konden in een havelooze taxi, en lieten zich rijden naar het King Charles Hotel.

Men ontving hen daar als het ware met open armen, want iedere Engelschman die niet wegens dringende zaken in Shanghai moest zijn, verliet die stad zoo spoedig hij maar kon, in afwachting dat de „ruzie" tusschen Japan en China, of liever tusschen de Japansche militairisten en den Chineeschen bandieten-generaal geëindigd was.

Het wordt tijd dat wij de drie mannen bij den lezer introduceeren.

De man met de grijze oogen en de houding van een vorst — maar een vorst die vee aan sport deed, was John Raffles, alias Lord Lister, door een reeks van gebeurtenissen die hij zelf allermint had kunnen besturen, naar deze poel van vuur en bloed gebracht.

Hij, die kleiner was, met zijn blauwe oogen, en zijn bijna meisjesachtig gelaat, was zijn trouwe vriend Charles Brand.

De derde tenslotte, de man met zijn schouders van een Hercules, en die bijna een hoofd uitstak boven de beide anderen was James Henderson, die eigen ijk van alles mocht heeten — vriend en dienaar, chauffeur en kok!

De mannen zagen er tamelijk ongeschoren en verreist uit, dat kon niemand verbazen, die kennis zou hebben genomen van alles wat het drietal was overkomen sedert zij een paar weken tevoren met hun vliegmaschine waren neergestreken in een onherbergzaam gedeelte van dit reusachtige rijk, dat voor negen-tiende nog volmaakt onbekend is.

Aanvankelijk was het een van de voornemens van Raffles geweest, die plotseling bij hem opkwamen, en die hij wilde ten uitvoer brengen, ondanks alle schijnbare moeilijkheden.

Ditmaal had het de schatten betroffen, geroofd uit het graf van Keizerin Tzoe-Hsi.

Het kan als bekend worden verondersteld dat die parelen en juweelen, die prachtige gouden versierselen niet eens zoolang geleden werden gestolen door grafschenders, van wier persoon ijkheid men niets anders te weten kon komen dan dat zij stellig tot het Chineesche ras hadden behoord.

Om een deel van die schatten — of desnoods om iets anders in bezit van de grafroovers, was het Raffles te doen geweest, en hij en de drie mannen waren opgestegen met „De Duivel der Lucht". De landing echter was mis ukt en van dat oogenblik af begonnen de tegenslagen zich op te stapelen.

De zwaarste en de gevaarlijkste was wel geweest de overval op een trein, met ongehoorde brutaliteit ondernomen door bandieten uit de bergen, op nauwelijks vier uren gaans van Nanking.

Met de grootste moeite hadden Raffles en de andere gevangenen zich weten te bevrijden uit de klauwen der bandieten, wier aanvoerder een lid bleek te zijn van de geduchte, geheimzinnige Broederschap van de Gouden Trap.

Die leider werd bij de ontvluchting gedood, maar — de Broederschap kon men onmogelijk uitroeien, en Raffles had er op een vreeselijke wijze mee kennismemaakt in de zoeven genoemde stad, toen hij zocht naar de grafschenders.

Of hij ze wel ooit gevonden heeft bij die gelegenheid, zal wel nooit worden uitgemaakt, maar in ieder geval kwam hij in aanraking met vrienden van de bandieten, en hij wist hun een zeer hoog bedrag aan geld en juweelen te ontfutselen.

Weer volgde een vlucht: Zij konden den trein veilig binnegaan die hen naar Shanghai bracht, en hier hadden zij niets anders te doen, dan op de boot te wachten, een schip van de Red Star Line, dat over zes dagen naar Southampton zou vertrekken.

Tenminste — dat meenden zij.

De toekomst zou spoedig bewijzen, dat het

in een land als China nooit goed is langer dan een paar minuten op de gebeurtenissen vooruit te loopen.

De ober bleek een Duitscher te zijn, de portier was een Griek, de ontvangstchef was een Engelschman, twee kelners waren Oostenrijkers, en zoo is het steeds in hotels in het verre Oosten.

Allen echter spraken zij zeer goed Engelsch, en Raffles en Brand werden dan ook spoedig naar twee goede, naast elkander gelegen kamers gebracht.

Zij aten iets in de holle, ongezellige eetzaal welker ramen telkens trilden als in de verte het kanon donderde en begaven zich vroeg ter ruste.

Zij sliepen lang dien nacht, want zij hadden heel wat ontbering en vermoeienissen goed te maken.

Toen Raffles wakker werd, was het eerste wat hij hoorde het sonore, als het trompetteren van een olifant klinkende snurken van Henderson in de aangrenzende kamer.

Spoedig echter hield dit op, een bed kraakte op vervaarlijke wijze, en het snurken werd vervangen door het zingen van een liedje, dat destijds te Londen zeer populair was.

Raffles keek Brand glimlachend aan en deze zeide zacht:

— Onze reus schijnt in zijn humeur te zijn. Maar wie zou dat ook niet, met het vooruitzicht, binnen een paar dagen weg te zijn uit dit land?

— Je schijnt er zelf naar te verlangen Brand?

— Ik ontken het niet. Ja, ik weet wat je zeggen wilt — het is belangwekkend, het is schilderachtig het is buitengewoon — alles wat je wilt, maar geef er mij niet te veel van, wat ik je bidden mag. Wat mij betreft kan ik vijf jaren toe met hetgeen wij hier in een paar weken hebben beleefd! Ik ben niet zoo vee-eischend, dat weet ik. Hoor Henderson eens te keer gaan!

Inderdaad gelek het veel op een jubelzang die daar zoeven was aangeheven door den reus, die zich blijkbaar aan het wasschen was, want men hoorde een geluid, alsof in een dierentuin een jong nijlpaard rondplaste in zijn kom.

— Nu houdt hij zijn mond onder water en kan geen geluid geven! fluisterde Brand glimlachend toen het zingen plotseling zweeg.

Maar het bleef zwijgen en toen werd er plotseling tamelijk heftig op de tusschendeur geklopt en dadelijk daarna stak Henderson zijn hoofd, nog vol zeep en druipend van water om den den hoek.

Zijn gelaat stond allesbehalve naar zingen toen hij op een eigenaardig zachten en verschrikten toon zei:

— Neem mij niet kwalijk, Mylord — maar er staat daar een kerel op straat....

— Wat voor een kerel? vroeg Raffles verbaasd.

— Die priester van Boeddha — dien ik heb uitgekleet, letterlijk gesproken, en die zoo boos op mij was.

Raffles bleef uiterlijk kalm, maar Brand kon een gebaar van heftigen schrik niet onderdrukken.

Hij dacht weer terug aan die zware dagen, toen Henderson geheel alleen, en na ternauwernood aan den beul te zijn ontsnapt, door de bergen trok, als een trouwe hond zijn meester opsporend, en daarbij een ontmoeting had gehad met een boeddha-priester, dien hij van zijn kleederen had beroofd, en gebonden en gekneveld op den weg had achtergelaten.

Zij hadden dezen man een paar dagen later teruggezien in het huis, waar Raffles het geld wist machtig te worden uit de handen der bandieten, en er mocht niet aan worden getwijfeld of ook hij behoorde tot de gevreesde Broederschap, zoo hij er al niet een invloedrijk leider van was.

Raffles was dadelijk naar het raam gestapt en had heel voorzichtig het overgordijn een weinigje laten vieren.

Hij zag nog juist hoe een zwaar gebouwd en in een wit gewaad gestoken Chinees met een eigenaardig hoofddeksel van zwart gelakt leder op, snel een paar woorden wisselde met eenige lieden die eruit zagen als koelies, en toen haastig verdween in een der zijstraten die uitkwamen op het plein, waaraan het station gelegen was.

Raffles liet langzaam het gordijn dichtkieren. Zijn gelaat stond ernstig.

Hij keek naar Henderson, die onhandig en blijkbaar verlegen met zijn handdoek, zijn rooden kop droogwreef en vroeg:

— Je hebt dien priester gezien — zag hij jou ook?

— Ik ben er bang voor, Mylord! Ik had de gordijnen heelemaal op zij geschoven, en stond voor het raam te brullen als een hond, idioot die ik ben! Het was van louter vreugde dat alles achter den rug was — het spijt mij.

— Je bedoelt natuurlijk dat het je spijt, dat je je aan dien man vertoond hebt, en daar is ook zeker reden genoeg voor Henderson! hernam Raffles, en zijn wenkbrauwen waren gefronsd.

— Geloof je dat het ons schaden kan? vroeg Brand.

— Ons schaden? herhaalde Raffles scham-

per. Nu, men zou bijna zeggen, dat je geen ervaring hebt van geheime, Chineesche Bonden. Maar klagen helpt niet. Wij zijn onvergeeflijk dom geweest door ons spoor niet voldoende uit te wisschen, nadat wij Nanking hadden verlaten!

— Maar wij zijn per auto uit de stad gevluht! Niemand volgde ons, merkte Brand op een toon van wanhoop op.

— Je vergeet dat er iets is, nog vlugger dan een auto, en dat is de telegraaf. De Broederschap van de Gouden Trap heeft overal haar vertakkingen, overal haar vertrouwen. Zoodra die zaak te Nanking bekend was, hebben de schurken daarginds naar alle groote steden bericht gezonden.

— Maar hoe komt die corpulente schelm dan juist hier in Shanghai?

— Omdat zijn gezond verstand hem moest zeggen dat drie Engelschen die op de vlucht zijn, allereerst zich naar een havenstad zullen begeven — en Shanghai was het dichtst bij en het gemakkelijkst bereikbaar!

— Heb je gelet op de mannen die gisteren aan het station stonden?

— Dat heb ik — maar blijkbaar niet met genoeg argwaan en zooals altijd, wordt die nalatigheid bestraft, ditmaal wel zeer vroeg. Die koelies waren natuurlijk spionnen van de Broederschap, een signalement was ons reeds vooruitgegaan, en nu zullen wij de gevolgen hebben te dragen, mijn waarde!

— En dat is alles mijn schuld! jammerde Henderson en het leek bijna alsof hij in tranen zou uitbarsten. Waarom moest ik ook uit het venster zien?

— Houdt met dat jammeren op, James! beval Raffles streng. Het is er nu de tijd niet toe, je hebt iets onvoorzichtigs gedaan, maar je hebt een verontschuldiging — je voorzag de gevolgen niet. Daarenboven — het is bijna zeker, dat zij ons reeds gisteravond hebben zien binnengaan!

— Wat zouden hun bedoelingen zijn? vroeg Brand neerslachtig.

— Dat ligt nogal voor de hand — in de eerste plaats zullen zij weer in handen willen trachten te krijgen, wat ik hun ontnomen heb, en daarna zullen zij zich willen wreken.

— Het is bijna een lichtpunt, dat zij geen omgekeerde volgorde in toepassing brengen! zeide Brand spottend. Nu hebben wij misschien nog een kans dat zij ons laten loopen als zij het geld weer hebben.

— Maar ik denk er niet aan om het hun weer te geven, Brand! zeide Raffles kalm. Als wij het slim weten aan te leggen, kunnen wij hun nog wel ontloopen.

— Het duurt nog zes dagen voor de boot gaat! wierp Brand tegen. In dien tijd kunnen wij tien malen overhoop gestoken zijn in een donkere straat, of op een zoogenaamd verdwaalden kogel getraceerd worden.

— Ik geloof niet dat zij die werkwijze zullen toepassen, Brand. Een doode man kan geen geld teruggeven, en daarom is het hun in de eerste plaats te doen geweest. Voorloopig zijn wij dus als levend object meer voor hem waard. Dat is onze kans. Zij moeten natuurlijk inzien dat ik niet met een paar honderdduizend yen in mijn binnenzak loop. In ieder geval zullen wij trachten Shanghai veel spoediger te verlaten dan wij voornemens waren. En ik geloof niet dat iemand ons dan lafheid voor de voeten kan werpen, als wij wijken voor een macht, die honderdmaal sterker is dan wij zelven. Ik zeg je, Brand, dat wij nog maar heel weinig ervaring hebben van de Broederschap van de Gouden Trap en dat zij niet te vergelijken is met onnoozele Vereenigingen en Genootschappen als de Maffia, de Zwarte Hand, of het Kwade Oog. Om kort te gaan, zij zullen dus een reisgelegenheid uitzoeken! Wij gaan onmiddellijk naar de Engelsche Wijk en zullen daar een boot trachten te huren, die ons naar Japan of naar een andere, veiliger havenstad in China kan brengen. Maar in de eerste plaats is het noodig dat wij ons van elkander scheiden.

— Waarom? vroeg Brand verschrikt.

— Omdat wij het gevaar vergrooten, door bij elkander te blijven! antwoordde Raffles lacomek.

— Hoe denk je je die scheiding?

— Henderson moet afzonderlijk in een der kleine logementen in de Engelsche concessie trekken. Waarschijnlijk zullen zij hem nagaan, en op die wijze worden zij ons spoor bijster. En daar ik het geld bij mij denk te houden, is alles op deze wijze het beste geregeld.

Brand keek Raffles onderzoekend aan.

Hij had op een stroeven, bijna kouden toon gesproken. Er was een onvoorzichtigheid begaan door een van het drietal, die onvoorzichtige moest den last dan maar dragen.

Henderson scheen dit onmiddellijk te begrijpen. Hij wist zeer goed aan welke gevaren hij nu zou worden blootgesteld, maar hij boog het hoofd en zeide zacht en onderworpen:

— Het is goed, Mylord — het zal geschieden.

Het was alsof Brand een opmerking wilde maken en hij opende daartoe reeds den mond, maar de groote oogen van Raffles waren strak en koud op hem gevestigd, hij klapte zijn mond weer dicht.

Pas, toen Henderson weer met gebogen hoofd zijn eigen kamer was ingegaan, om

zich verder te kleeden, zeide hij zacht:

— Edward, James is in deze stad onbekend. Als hij alleen is loopt hij stellig groot gevaar.

— Aan dat gevaar, Brand, heeft hij zichzelf blootgesteld! zeide Raffles, en hij sprak op koelen toon, maar hij hield het gelaat afgewend. Ik weet dat het hard lijkt, Brand, maar wie mij in mijn zwaren arbeid helpt, die moet ook weten, dat onvoorzichtigheden hun straf vinden. Wat ik doe — dat doe ik niet voor mijzelf, je weet beter dan wie ook, dat dit de waarheid is. Zachtheid of toegeeflijkheid zou ons allen ten onder kunnen brengen. Deze scheiding is

noodig — zij is zelfs onvermijdelijk nu de aandacht van de schurken weer op ons is gevallen. Eerst wanneer ik het geld in veiligheid heb gebracht, op een bank in Peking bijvoorbeeld, eerst dan kunnen wij ons weer bij elkander voegen. Ziet toe, dat hij een behoorlijk ogement krijgt, maar volg hem vooral niet tot aan het einddoel, want dan zouden wij nog niets gewonnen hebben — integendeel, dan konden wij ons evengoed dadelijk overleveren aan de leiders van de Broederschap van de Gouden Trap!

BATCO DE WERELD **COUPONS**

worden verpakt bij vele
internationale sigarettenmerken
van uitsluitend hooge kwali eit.

HOOFDSTUK II.

DE VERDWIJNING VAN HENDERSON.

Er was een afspraak gemaakt dat Henderson in het kleine logement aan de Haven zou blijven, en dit slechts zou verlaten twee malen per dag om in het naburige postkantoor een bericht voor Raffles te deponeren, dat alles met hem in orde was.

Een bediende van het groote hotel zou het daar gaan halen.

Raffles wilde drie dagen wachten, en vervolgens naar Peking vertrekken, niet met den trein, daar hij er zeker van kon zijn, dat de stations onder toezicht stonden van de alomtegenwoordige Broederschap, maaraanvankelijk per schip en later, als het kon, per trein of per auto.

Hij had dit besluit genomen, niet in de eerste plaats om het geld in veiligheid te brengen, daar hij dit op vrij eenvoudiger wijze aan zijn bankier in Londen had kunnen zenden, maar misschien wel in de eerste plaats om zich te onttrekken aan de wraakzuchtige achtervolging van de Broederschap.

Een der aanvoerders van die bende was gedood, Raffles en de zijnen hadden daar de hand in gehad en de groote avonturier wist maar al te goed wat het beduidt, de wraakzucht op te wekken van Chineezers! Tenslotte maakte de verwarde toestand te Shanghai, die zeer weinig van een echten oorlogstoestand verschilde, het veilig verzenden van geld uiterst bezwaarlijk, en ten overvloed bevonden zich bij de buit talrijke kostbare stukken, diamanten en goeden sieraden, die Raffles onmogelijk in Shanghai te gelde kon maken, op straffe van onmiddellijk verdacht te worden bij de politie.

Iets dergelijks was alleen maar met een zekere mate van veiligheid in een miljoenenstad als Peking te doen, en dan nog moest hij er rekening mee houden, dat ook daar broeders van de Gouden Trap hem in het oog zouden houden.

Henderson had in opdracht gekregen, in den morgen van den vierden dag nauwkeurig om half zeven aan het begin van een eenzamen stijger te komen, waar de door Raffles gehuurde motorboot zou liggen.

Dit alles had men met de grootste geheimzinnigheid moeten voorbereiden want Raffles behoefde er niet aan te twijfelen of het hotel

was nog steeds het middelpunt van de gespannen aandacht der Chineesche bandiden leiders.

Misschien zou dit niet zooveel te beteekenen hebben gehad indien het geheele personeel van het hotel uit Europeanen had bestaan, maar het waren integendeel zeer veel Chineezers en Raffles had er zonder eenig bezwaar de helft van de buit onder kunnen verdedden, dat van die Chineesche bedienden zeker twee of drie man onder de onmiddellijke bevelen stonden van de Broederschap, al was dit ook niet te lezen op hun uitgestreken, altijd even kalme en schijnbaar niets zeggende tronies. De grootste voorzichtigheid was dus geboden.

Maar op den tweeden dag geschiedde er iets dat al de plannen van Raffles volkomen wijzigde.

De tweede kennisgeving van Henderson bleef uit.

De Europeesche kellner, die door Raffles telkens naar het hulppostkantoor bij de Haven was gezonden, kwam met leege handen terug —

De man wist voistrekt niet waarvan hij de drager was en had dus alle redenen om zich verbaasd af te vragen, waarom die rijke Engelsman plotseling zoo bleek was geworden.

Niet zoodra was de man met zijn boodschap heengegaan of Raffles ging zoo snel hij kon met de lift naar de groote hal, waar hij Brand bezig wist met het melancholiek doorbladeren van de laatste Engelsche sporttijdschriften en die laatste waren een paar maanden oud.

Er zaten maar zeer weinig reizigers, en Raffles kon dan ook ongemerkt tegen Brand fluisteren :

— Ik vrees dat er iets met Henderson gebeurd is. De kellner is zonder bericht teruggekeerd.

Brand liet zijn blad langzaam zakken, en keek Raffles met een blik van stom verwijt aan.

Deze begreep dadelijk de beteekenis van dien blik, en zeide tusschen zijn opeengeklemden tanden :

— Ik weet wat je wilt zeggen, en toch had ik niet anders kunnen doen! Maar je ziet nu dat die schelmen voor niets staan! Ik voel mij koud worden, als ik er aan denk, wat hem kan zijn overkomen. Wat denk je te doen?

— Ik ga erheen Brand! Het kan mij nu niets meer schelen of ze mij volgen. Toch zal

ik mij vermommen, om mijn kansen zoo groot mogelijk te maken. Vind ik hem niet in het logement, dan moet er iets zijn gebeurd, want hij had strenge orders om het alleen te verlaten als het onmogelijk anders kon —

— Wat zal ik doen ?

— Wachten op mijn terugkomst ! Misschien maken wij ons noodeloos ongerust — het kan een onbeduidende aanrijding zijn geweest, het briefje kan hem zijn ontstolen ! Wij kennen onzen reus, dan maakt hij zich kwaad, en werkt met zijn vuisten en tien minuten later zit hij op een politiebureau. Maar ik moet zekerheid hebben.

— Weet je, Edward, dat je van dit oogenblik af als het ware vogelvrij bent ? vroeg Brand, hem strak aanziende.

— O ja, dat weet ik ! Maar dat kan mij niet weerhouden ! Door mij is hij in dit gevaar geraakt — door mij zal hij ook bevrijd worden.

— Als het nog tijd is ! mompelde Brand, met de handen voor het gelaat. Maar ik zal je zeker niet tegenhouden, Edward. Ga in elk elk geval spoedig — ik zal hier op je wachten.

Een half uur later ongeveer, zag hij een man door de vestibule loopen, tamelijk haveloos gekleed, met een gelen hangsnor, die hem in het langsloopen voor alle anderen ongemerkt, een knipooijje toewierp.

De portier keek die onbekende bezoeker argwanend aan, maar hij liet hem toch ongemoeid de groote draaideur uitgaan.

— Aan zijn vermomming zal het zeker niet liggen, mompelde Brand zuchtend. Ik zelf zou hem nauwelijks hebben herkend, en toch, over welke schamele middelen heeft hij hier de beschikking ! Maar het is zijn houding, het zijn zijn bewegingen, die hem zoo geheel veranderen. De hemel moge hem beschermen !

Raffles had op straat gekomen, een peukje sigaar tusschen zijn lippen gestoken, zijn pet schuin over zijn hoofd getrokken, en slenterde nu de straat af.

Nog altijd werd er geschoten, maar met lange tusschenpoezen.

Sedert dien morgen ging het gerucht, dat er een wapenstilstand tusschen Japanners en Chinezen was ingetreden.

Nu en dan overtuigde Raffles zich voorzichtig of hij niet werd gevolgd.

Voor zoover hij kon nagaan was dit niet het geval.

Natuurlijk liepen hem Chinezen voorbij, maar hij herkende geen oogenblik het gezicht van de mannen die dien morgen na hun aankomst zoo haastig verdwenen waren, na met den priester te hebben gesproken.

Het duurde omstreeks een half uur voor hij

de haven bereikt had, en het kleine logement naderde, bestuurd door een roodharigen Ier, die er allesbehalve vriendelijk uitzag, met zijn nek als van een stier, zijn laag voorhoofd en zijn breede kaken.

Het bleek dat de man de eenige Europeaan in zijn eigen inrichting was, met uitzondering van een havelooze meid, die misschien mooi zou zijn geweest als zij maar iets meer zorg aan haar uiterlijk had besteed.

De waarheid gebiedt te verklaren, dat zij daar niet veel gelegenheid toe had, want toen Raffles het logement binnentrad, boende zij den vloer in de buurt van het buffet, waarover mijnheer Pat Murphy gebogen stond, met een steenen pijpje tusschen de dikke lippen en een rimpel tusschen zijn groenige oogen.

Het was duidelijk dat heer Murphy niet zeer in zijn humeur was dien middag.

— Bier of whisky ? waren de eerste woorden die hij tot den bezoeker richtte.

— Geen van beide ! antwoordde Raffles kortaf.

De Ier trok met alle teekenen van de grootste verbazing zijn naar een plank vol flesschen uitgestoken hand weer terug, en merkte verwonderd op :

— Je bent toch een zeeman ?

— Dat ben ik !

— Maar je hebt heelemaal geen koffiekop en vee eerder een jeneverkop ! Hoe zit dat ?

— Ik kom niet om te drinken, alleen om te vragen ! Je hebt hier twee dagen een man onder je dak gehad, die den naam Brewer op gaf. Een groote kerel, iets van jouw eigen slag. Is hij thuis ?

— Neen, niet thuis !

— Weet je waar hij is ?

— Geen flauw idee. Ik ben geen kind-meisje.

Op dit oogenblik kwam het slordige dienst-meisje een weinig uit haar gebukte houding overeind, duwde een sliert blond haar uit haar oogen, en het zag er uit alsof hij iets wilde zeggen.

Raffles had heel goede oogen en hij zag, dat een der lompe schoenen van den kroeghouder een stukje van achter den toonbank tevoorschijn kwam, en het meisje tamelijk onzacht in de tenden trof, dat zich dadelijk weer met haar boender en wateremmer bemoeide.

Raffles hield zich of hij volstrekt niets gemerkt had en vroeg verder :

— Hoe lang geleden is hij je logement uitgegaan ?

— Dat zal een stijf kwartiertje zijn ! Moet je hem hebben ?

Raffles keek den kerel eens goed in het wit van zijn oogen. Hij wist dat de man loog maar dat kon hij hem moeilijk bewijzen en misschien was het ook wel voorzichtiger, niets van zijn wantrouwen te laten bemerken.

Het stond van dit oogenblik voor hem vast dat die roodharige Ier misschien wel niet rechtstreeks betrokken was bij hetgeen Henderson was overkomen, maar er toch in ieder geva. kennis van droeg.

Wat er was geschied met Henderson — hij kon het slechts gissen. Maar voor zoover hij de methodes van de Chinees kende, hadden zij den reus niet aanstonds gedood, zij hoopten waarschijnlijk voordeelen uit hem te trekken, die één levend man wel, maar een doode onmogelijk kan verschaffen.

En nu begreep Raffles ook, dat hij zich aan een groot gevaar had blootgesteld want die roode kerel met zijn gluiperige tronie moest na zijn eerste vraag al begrepen hebben, dat hij er groot belang bij had, te weten wat er van zijn huurder terecht was gekomen.

Zoo stonden de partijen dus tegenover elkander, en Raffles voelde dat hij voor het oogenblik in de minderheid was.

Het meisje boende weer ijverig de vloer maar nu en dan hield zij met een schichtige, schuwe beweging het hoofd op, om Raffles aan te zien, en dan weer de man met het roode haar, die haar meester was.

Raffles begreep dat hij doortastend moest handelen.

Het diende tot niets meer geheimzinnigheid te betrachten.

Hij trad op de toonbank toe, leunde er zoover overheen, tot hij oog in oog stond met Pat Murphy, en begon langzaam en nadrukkelijk:

— Je moest eens een oogenblikje naar mij luisteren, man. Die Brewer is mijn vriend en ik ben bang dat er iets met hem gebeurd is. Hij had je huis geen oogenblik mogen verlaten — met uitzondering van eenige minuten per dag. Dat hij het toch gedaan heeft, bevalt mij niet. En nu mijn vraag — weet jij waar hij is, of kun je het vermoeden? Ik zou je raden, mij naar waarheid te antwoorden, want het zou je kunnen benadeelen als je mij voor den gek hield.

Pat Murphy mocht zijn wie hij was, maar bang was hij zeker niet. Hij leunde op zijn beurt wat voorover en antwoordde met een spottend lachje:

— Ik heb me nog nooit vrees laten aanjagen, en zeker niet door zoo'n kerel als jij bent. Wat kan het mij schelen, wat jouw vriend Brewer heeft uitgehaald? Is hij een klein kind dat ik aan een handje moest vast-

houden. Hij is gaan wandelen en meer weet ik er niet van. En als je toch niets drinkt, dan zul je wel zoo goed zijn, mijn kroeg te verlaten! Van zulke kale jakhalzen kan ik niet bestaan!

Raffles boorde nog eenmaal zijn blik in de groenachtige diepten van die dicht bij elkaar staande onbetrouwbare oogen toen richtte hij zich op en maakte aanstalten om heen te gaan.

De klein, lage gelagkamer was op dat oogenblik geheel verlaten, met uitzondering van een ouden, geheel kaalgeschoren Chinees, die in een hoekje bij een der ramen half dommelend een zware, zwarte sigaar zat te rooken.

Het gesprek was wel op dreigenden, maar toch op zeer zachten toon gevoerd, en de oude man had er blijkbaar niets van verstaan.

Raffles keek nog eens rond, keek neer op den diepgebogen fraaien rug van het meisje in haar voddige japon, en ging langzaam, zonder een woord te zeggen het kleine logement weer uit.

Murphy kwam in zijn deur staan, en keek hem eenigen tijd na, met de handen in de zijde gesteund.

Raffles volgde eenigen tijd de kade langs de Wangpoe in de richting van de watertoren, en in zijn hart was een dof, pijnlijk gevoel dat geen wroeging was, en toch iets dat er verdacht veel op geleek.

Door zijn hardheid was Henderson in een zeer gevaarlijke toestand geraakt — en niemand kon zeggen waar dit op zou uitloopen.

Hij keek naar de Engelsche schepen die gemeerd lagen tegenover het Britsche Consulaat, en toen stond hij stil bij een loods niet ver van de ommuurde Chineesche stad.

En daarop keerde hij plotseling op zijn schreden terug en bereikte langs een omweg het logement weer — maar thans aan de achterzijde.

Er was daar een soort van binnenplein, waarop talrijke huizen en kroegjes aan de kade uitkwamen.

Iets was hem te binnengevallen — de zonderlinge, bange blik van dat morsige kind, met haar verward, blond haar, de grauwe veegen in haar gezicht, haar werkhanden en haar slaafsche onderworpenheid.

Hij moest met haar spreken — misschien wist zij iets!

Langs de muren sluipend bereikte hij een soort van waschhok, een kleinen uitbouw naast de keuken van het logement, waaruit een benauwde lucht kwam van knoflook, ge-roosterd vleesch en sterk gekruide visch, niet al te versch volgens de Chineesche smaak.

Nu en dan zag hij het gezicht van den Chi-

neeschen kok, die ijverig bezig was voor zijn fornuis.

De deur van het waschkok of de bijkeuken stond op een kier, en hij hoorde het gerucht van vaten, glaswerk, borden en schotels, die worden omgewassen.

Door den heeten damp heen zag hij vaag een gedaante voor een groote, zinken teil met de mouwen omgeslagen tot over de ellebogen.

Hij duwde voorzichtig de deur wat verder open, en wenkte het meisje, dat dadelijk met een gebaar van groote vrees de vinger op de lippen legde en hem met doodelijk ontstelde wijdgeopende oogen aanzag.

Zij kwam in de deur staan, met de linkerhand op het hart gedrukt, en vroeg, telkens achter zich ziende :

— Wat wil je ? Als hij je hier ziet, slaat hij me dood !

— Je weet wat ik wil ? Hoe heet je ?

— Jane Taylor.

— Luister dan ! Je weet waarvoor ik kwam en jij weet iets van mijn vriend Brewer ; als je het mij zegt — dan zal ik je rijk beloonen !

Hij had haar binnengeduwd en de deur gesloten.

Zoo kon men hem niet zien van de binnenplaats af.

De deur naar de keuken was dicht, en daarachter hoorde men het geraas van de ijzeren pannen en de schelle chineesche vloeken van den kok die blijkbaar werd opgejaagd door zijn broodheer.

Raffles wilde weer iets zeggen, toen zijn reukorgaan geprikkeld werd door een eigenaardige lucht — die van opium, als zij brandt.

Zijn blik ging vliegenvlug in het rond, en hij zag een vrij grooten theekop staan, gemaakt uit het dikke porcelein, dat men daarvoor meestal gebruikt en die tot den rand met kokend water was gevuld.

Hij bracht den kop onder zijn neus en snuffelde.

— Ik dacht het al — opium ! Hem een kop thee aangeboden met opium er in nietwaar ? En nu moet jij het omspoelen en de lucht wil maar niet weg. Geen wonder — dat heete water maakt het nog erger, kleine domkop. Kort en goed, was die kop thee voor hem bestemd ?

Het meisje, als bedwongen door de heldere grijze oogen tegenover haar, knikte stom. En toen zei zij, heel vlug, heesch fluisterend en telkens naar de tusschendeur kijkend :

— Twee uur geleden hebben we hem die thee gevoerd, natuurlijk is hij toen gaan slapen. In een taxi hebben ze hem weggebracht — en dat is alles wat ik weet, op mijn woord ! En als hij er achter kwam dat ik je dat beetje

verklapt had — dan zal hij me vermoorden !

— Waarom loop je niet weg, Jane ?

— In Shanghai ? Men kan wel zien dat je hier vreemd bent. Waar moet ik naar toe ? Ik sta diep bij hem in de schuld, en hij heeft me meegenomen uit Bombay — ook al geen paradijs, laat ik je dat maar zeggen !

— Wat was het voor een auto ?

— Een middending tusschen een taxi en een eigen wagen. Donkergrijs. Met een gedeukt, linker spatbord aan de achterzijde en vraag me nu toch niet meer en ga weg anders ben ik mijn leven niet zeker !

Ze had het woord nog nauwelijks gezegd of de tusschendeur naar de keuken vloog open en op den drempel verscheen Pat Murphy.

Er lag een gemeene uitdrukking op zijn breed gezicht en zijn oogen waren half dichtgeknepen toen hij sarrend opmerkte :

— Zoo, ontvangt Madam haar vriendjes aan de achterdeur ? Dat zullen we Madam inpeperen, en dan het vriendje natuurlijk ook.

Hij had een stuk hout gegrepen, afkomstig van een pakkist en hief het boven het hoofd van het doodelijk ontstelde meisje op.

Tijd om toe te slaan kreeg hij niet. Want reeds trof de vuist van Raffles hem vol in het gezicht.

Met een gebrul als van een gewonde stier liet hij de lat los, en zijn rechterhand ging naar zijn zak, zij kwam weer tevoorschijn, gewapend met een lang mes, maar ook van dit wapen had hij bitter weinig plezier. Want nogmaals schoot de vuist van Raffles uit met de snelheid en de kracht van een schoppenden paardenhoef, en ditmaal was het afdoende, want mijnheer Pat Murphy wankelde op zijn beenen greep zich vast aan de teil met kokend water, trok dien van de beide schragen waarop hij rustte, en kreeg een groot deel van den inhoud over zijn beenen, terwijl hij als een gevelde eik ter aarde stortte.

Raffles vatte het meisje, dat dreigde te bezwijmen vlug bij een pols, trok haar het waschkok uit, vervuld van het gekerm van den gewonden kroeghouder, en beet haar bevelend toe :

— Ga mee ! Je kunt hier nu onmogelijk bij dien man blijven. Vertrouw je aan mij toe — je hebt niets te vreezen. En hij zal zich bloedig op je willen wreken.

— Maar — maar — ik ben hem geld schuldig — bijna zeventien pond, kermde het arme schepsel, nog worstelend om los te komen uit zijn greep.

— Dus die slavernij duldt je, om een bedrag, zoo belachelijk klein ? riep Raffles, haar steeds met zich voorttrekkend. Bekommer je daar

niet om, zeg ik je. Trouwens hij zal je niet eens terug kunnen vinden, laat dat maar aan mij over. Ik zal je vrij maken, ik zal je ruimschoots schadeloos stellen!

Het meisje gaf haar verzet op.

Zij had de oogen vol tranen, en het was zeker wel een zeer dwaas gezicht — dat slordige schepsel met haar blonde haarslierten over haar besmeerd gelaat, met nog maar een veel te wijde mannenpantoffel aan, een vuistgroot gat in haar kous, die werd voortgetrokken door een ongeduldigen man, die er uitzag als een havenarbeider.

Raffles begreep dat er volstrekt geen tijd te verliezen viel, want het gebrul van den Ier, stellig een gevreesd heerschap, zou spoedig de geheele buurt ter plaatse brengen.

Hij wist echter ongemoeid een kleine poort te bereiken, die van de binnenplaats weer naar de straat voerde, voor iemand hem had kunnen volgen.

Hij zag om naar een taxi maar vruchteloos.

Een oogenblik later echter, toen zij reeds op de kade waren, kwam er in de verte een auto aanrijden, en Raffles hief de hand reeds

op, toen hij een heftige ruk aan zijn arm voelde, en Jane Taylor het uitschreeuwde:

— Dat is hem!

— Wie hem? vroeg Raffles, aangestoken door haar eigen opwinding.

— De auto met het gedeukte spatbord! De auto waarmee uw vriend is weggevoerd!

Het voertuig was thans vlak bij, nauwelijks tien meters van het tweetal verwijderd en Raffles maakte zich al gereed, alles trotseerend op de treep plank te springen en de Chineesche chauffeur tot remmen te dwingen, toen de auto plotseling afzwenkte en snel een groote zijstraat inreed.

Raffles snelde, zoo vlug zijn voeten hem dragen konden, naar den hoek van de straat, maar hij kwam te laat — hij kon niets anders doen dan het nummer van de auto opnemen, en zich den vorm en de kleur goed in het geheugen prenten.

Toen hij teleurgesteld den hoek weer omsloeg en terugkeerde naar de plek waar hij het meisje had achtergelaten, was Jane Taylor verdwenen alsof zij door den grond was gezonken.

ZORGT ER VOOR

BATCO DE WERELD COUPONS

bij al Uw sigaretten te verkrijgen

HOOFDSTUK III.

DE BEDELAAR.

Raffles was niet snel van zijn stuk te brengen, maar nu stond hij toch vrij lang als verdwaasd om zich heen te zien, niet begrijpend waaraan die zoo plotselinge verdwijning was toe te schrijven.

Was het meisje plotseling bang of wantrouwend geworden?

Durfde zij zich niet toe te vertrouwen aan dien vreemdeling, die op zulk een vreemde, ruwe wijze haar eensklaps onttrokken had aan haar gewone omgeving?

Maar als zij vrijwillig was heengegaan — waar was zij dan zoo plotseling gebleven, op die ruime kade, terwijl er toch nauwelijks enkele seconden verlopen konden zijn, tusschen het oogenblik waarop Raffles haar verliet en dat, waarop hij den hoek van de zijstraat voor de tweede maal omging, en de geheele kade dadelijk kon overzien?

Het is waar dat er tamelijk druk was op dat oogenblik, maar al die lieden verschilden in hun uiterlijk zoozeer van het havelooze, slanke meisje, dat hij haar toch dadelijk had moeten herkennen te midden van die goed gekleede, Engelsche kantoorheeren, die Chineesche koelies en dat havenvolk.

Hij trad nog snel een paar winkels binnen, alle in handen van Engelschen, hoewel zij Chineesch personeel hadden en stelde haastig wat vragen, maar niemand had iets bijzonders gezien.

Er waren in dien korten tijd vrij wat auto's voorbij gereden, en Raffles kwam tot de slotsom, dat het meisje met een van die voertuigen verdwenen moest zijn, ofschoon hij zich volsterkt niet kon voorstellen wat haar daartoe kon bewogen hebben — tenzij er geen sprake was geweest van een vrijwillig vertrek en zij

met geweld was ontvoerd. De schemering daalde reeds en het was volstrekt niet onmogelijk dat zoiets had plaats gehad. Waarom zou in Shanghai niet kunnen geschieden hetgeen in New-York en vooral in Chicago bij herhaling gebeurt en waarbij men al te vaak nooit een spoor terug ziet van den ontvoerder?

Raffles begreep volkomen dat het tot niets diende nog verder zijn tijd te verliezen.

Nog een enkelen keer keek hij scherp in het rond of hij misschien verdachte gezichten zag, maar al die menschen hadden het zeer druk, niemand stond stil en de ontvoering, als daar werkelijk sprake van was geweest, had zoo bliksemsnel plaatsgehad, dat het aan de aandacht was ontgaan.

Raffles hield echter ook rekening met de mogelijkheid dat Jane inderdaad bang was geworden bij het zien van de auto en weer naar haar oude gevangenis was teruggelopen.

Met een bezwaard hart verliet hij de plek, en stelde op het Engelsche Consulaat, waar zich een telefooncel bevond, Brand aanstonds op de hoogte van hetgeen hij tot dusver had ontdekt.

Ofschoon vele bureaux en kantoren reeds gesloten waren, begon Raffles toch onmiddellijk zijn onderzoek naar het voertuig, waarmede men den bewusteloozen Henderson had ontvoerd naar een plek, die waarschijnlijk wel bekend zou zijn aan dien grooten Ier met zijn verraderlijke tronie en zijn verdachte glimlach.

Het voornaamste bureau echter, namelijk de afdeling van het Bevolkingsregister, waarin de eigenaars en de exploitanten van auto's en garages staan aangeteekend, was voor hem onbereikbaar.

Het kantoor was juist een paar uren tevoren gesloten.

Het eerste wat Raffles thans deed was, zich een zeer snel motorrijwiel aan te schaffen in een der garages dicht bij de Engelsche concessie, en hij kon alleen maar hopen, dat ook onder de Chineezen van het personeel daar geen verraders, geen spionnen waren, die misschien al op de hoogte waren gesteld — want het is waarlijk onbegrijpelijk en raadselachtig hoe snel de Chineezen, die lid zijn van een of ander Genootschap eikander hun mededeelingen weten te doen.

Hij liet het rijwiel voorloopig staan waar hij het gekocht had, met gevulde tanks en begaf zich weer naar het hotel, thans echter zorgdragend dat hij buiten den gezichtskring van den deftigen portier bleef, die hem hoogstwaarschijnlijk niet zou hebben binnengelaten.

Daar Brand hem echter wachtte, en hem in de vestibule door de ruiten van de draai-

deur langzaam zag voorbij slenteren, zoo begaf hij zich naar buiten, liep Raffles eerst voorbij, bleef voor hem uitloopen, totdat hij een stille zijstraat insloeg, waar Raffles hem kon inhalen.

En op die stille plek verhaalde Raffles nogmaals snel alles wat er was geschied.

Brand hoorde met een somber gelaat toe, en zeide tenslotte hoofdschuddend:

— Nooit vinden wij hem hier terug en zij zullen hem martelen en hem daardoor dwingen te bekennen waar je het geld bewaart of wat je voornemens bent ermede te doen. En al was het niet daarom — zij hebben onze legermacht zeer sterk verzwakt, door ons den reus te ontnemen.

— Shanghai is geen Londen, Brand — ik heb een voorgevoel dat wij zijn verblijfplaats zullen weten te ontdekken.

— En dan dat meisje — wat kan er van haar geworden zijn?

— Dat is een zaak, die ik jou toevertrouw, Brand, die Ier kent jouw gezicht nog niet, en jij gaat dus morgen een onderzoek instellen. Ik zal je den weg nauwkeurig beschrijven. Is zij teruggekeerd naar haar slavenwerk — dan vrees ik dat zij niet te redden is, en niets anders wil. Is zij er niet — dan is ze met geweld van mij weggevoerd, ofschoon ik je moet bekennen dat ik het doel daarvan niet begrijp. Welk een waarde kan zulk een arme, zwakke sloof bezitten voor de broeders van de Gouden Trap?

— Kunnen wij vanavond niets meer doen? Het denkbeeld dat Henderson gepijnigd wordt, laat mij geen oogenblik met rust.

— Wij zullen een deel van de Chineesche stad Tsjapei onderzoeken Brand — om niet werkeloos te blijven. Ik vrees echter dat het nutteloos zal zijn.

En zoo trokken dan de twee vrienden een uur later weer onvermoeid en vermomd als zeelieden door de Chineesche stad, waar de Japanner echter op dit oogenblikheeren meester scheen te zijn, want herhaaldelijk kregen zij een ruw bevel van marinesoldaten in blauwe uniform om een straat te ontruimen, waar nog rustig geschoten werd vanuit de huizen.

Hier en daar waren nog altijd mitrailleurs opgesteld, en de Japanners schenen er maar niet in te kunnen sagen, die gevaarlijke wespennesten uit te roeien.

De twee vrienden ontdekten echter niets van belang, ofschoon zij genoeg verdachte huizen, speelholten en opiumkits binnentraden, dikwijls met gevaar voor hun leven, want een passagierend Engelsch matroos wordt als een goede buit beschouwd in de wijken waar de Chineezen thuishooren.

Eenmaal liep het zelfs uit op een hevige

vechtpartij, waarbij zelfs messen te pas kwamen, toen de twee mannen waren binnen gedrongen in het achterhuis van een speelhol, alleen maar omdat zij meenden, de zware stem van Henderson te hooren roepen.

Dit bleek maar al te spoedig een vergissing te zijn — maar de Chineezen waren woedend, en gingen tot handtastelijkheden over.

De twee indringers moesten er een half dozijn van neerslaan, voor zij die gevaarlijke plek weer konden verlaten.

De avond leverde dus niets op, evenmin als het deel van de nacht, hetwelk Raffles en Brand nog aan hun onderzoek wijdden, totdat zij tenslotte zeer vermoeid, en na in een kleine ongebruikte loods niet ver van hun hotel hun andere kleederen weer te hebben aangetrokken, thuis kwamen.

Niemand scheen zich in de buurt van het hotel op te houden, maar Raffles wist dat hij daar niet al te vast op moest rekenen.

De twee mannen sliepen zeven uren in vasten slaap, en den volgenden morgen begonnen zij met hernieuwden kracht hun onderzoekingen.

Ditmaal zouden zij zich scheiden en ieder afzonderlijk aan het werk gaan.

Het eerste wat Raffles deed was onderzoek te doen naar het nummer van den auto. Het nummer bleek niet te bestaan, en eigenlijk gezegd had Raffles ook niet anders verwacht.

Waarschijnlijk was het een valsch nummer.

Hij ging het motorrijwiel halen, en doorkruiste de stad in alle mogelijke richtingen. Het kon na half twaalf loopen, toen er plotseling een schok door zijn lichaam voer. Zou het toeval hem dan werkelijk gunstig gezind zijn?

Daar op een pas of vijftig voor hem reed de auto dien hij reeds kende.

Het nummer was niet meer hetzelfde, maar dat kon hem niet op een dwaalspoor brengen.

Hij herkende onmiddellijk de kleur en ook het linker spatbord was gedeukt, ofschoon de eigenaar blijkbaar moeite had gedaan eigenhandig die deuk weg te slaan.

Hij was waarschijnlijk geen vakman, want hij had daarbij een hamer met een vierkanten kop gebruikt en er zoo ruw op los geslagen, dat hier en daar de oude verf van het metaal was gebladderd.

Voor Raffles kon er geen twijfel aan bestaan, of hij had daar denzelfden auto voor zich, dien hij den vorigen avond zoo haastig de zijstraat had zien inzwenken.

Zonder zien te bedenken begon hij de achtervolging.

De ontmoeting had plaats gehad op slechts korten afstand van de renbaan.

De auto reed in Zuidelijke richting, dus naar

de Fransche Nederzetting.

Auto en motorrijwiel bevonden zich in een zeer drukke straat, overvuld van Chineezen, bijna allen beladen met hun heele hebben en houden, matrassen, rieten stoelen, kleine, lage tafels, en natuurlijk ook de onvermijdelijke kooien met parkietjes, en er scheen een geheele uittocht plaats te vinden van doodelijk ontstelde bewoners uit Tsjapei, die bescherming gingen zoeken achter het prikkeldraad van de Europeesche concessies of die de ongelukkige stad geheel wilden verlaten, want de Japanners waren plotseling weer beginnen te schieten en nu en dan stortte er krakend en in een wolk van stof en gruis een van de oude huizen in, van den zolder tot den kelder doorploegd door een granaat van groot kaliber.

Raffles had dus de grootste moeite de auto niet uit het oog te verliezen, maar die groote drukte had tenminste het voordeel, dat de chauffeur daar voor hem al zijn aandacht noodig had voor zijn eigen wagen en de hardnekkige achtervolger niet zag.

De auto had echter de grens van de concessies nog niet bereikt, toen er iets gebeurde dat Raffles wel een hoog denkbeeld moest geven van de voortreffelijke organisatie der geheime Chineesche Genootschappen.

Zijn motorrijwiel begon langzamer te loopen, en toen hij een blik wierp op het kleine wijzerplaatje dat den inhoud aangaf van de benzine-tank, toen bemerkte hij dat deze bijna leeg was, ofschoon er nog geen vijf kilometers verreden waren.

Hij keek eens achter zich, een vochtig spoor wees den weg aan, dien hij genomen had.

Hij betastte de onderzijde van de benzine-tank — en hij voelde zijn vingertoppen vochtig worden.

— Zij zijn deksels sterk, mompelde hij voor zich heen. Waarom ze juist mij gewantrouwd hebben daar in de garage — ik weet het niet, maar in ieder geval moet er minstens een geweest zijn, die al op de hoogte was van het gebeurde in de kroeg van Pat Murphy, en dus de vrijheid heeft genomen een heel klein gaatje in het blik kan mijn tank te boren.

Raffles was juist tot deze slotsom gekomen toen het rijwiel hem den dienst geheel weigerde.

Dit gebeurde tot zijn geluk op zeer korten afstand van een garage, en hij bracht daar haastig het voorloopig nuttelooze voertuig, met het verzoek het zoo spoedig mogelijk voor hem te repareren.

En hij had het aan de wanhopige drukte in die stadswijk te danken, dat de moeilijk voortworstelende auto, nog niet uit het oog was verdwenen.

Hij zelf had nu het voordeel, dat hij te voet ging, want het duurde niet lang of hij had den grijs geschilderden wagen bereikt en kon rustig voortstappende den kleinen koffer van staalplaat losgespen, die op den bagagedrager bevestigd was.

Onder alle andere omstandigheden zou hij het stellig niet ongestraft hebben gedaan, maar de gillende vrouwen, de vloekende mannen en de huilende kinderen die hem omdrongen hadden waarlijk wel aan iets anders te denken dan aan het feit dat er midden in die woelige zee van menschenlijden een koffer van een auto op straat viel.

Raffles nam onmiddellijk de vrij gekomen plaats in, en zorgde ervoor, dat hij niet gezien werd door het kleine achterrautje van den gesloten wagen heen.

Hij echter kon heel gemakkelijk een blik werpen op den chauffeur, een Chinees van een jaar of veertig, als men tenminste ooit den leeftijd van een Chinees juist kan aangeven, in een versleten colbertje en met een geruite sportpet op, die ook al haast scheen te hebben, want hij ging woedend te keer tegen die ongelukkige vluchtelingen die hem den weg versperden.

Tenslotte echter bereikte hij een smalle zijstraat, er stuurde niet zonder moeite zijn auto in, en kon het tempo een weinig verhoogen.

Hij week nu echter weer af van de Fransche nederzetting, en volgde voor eenigen tijd met razende snelheid den grooten, modernen motorweg, die van de internationale concessie naar het meer van Tatsjang en daar voorbij voert.

Na eenigen tijd echter scheen hij zich te bedenken, sloeg een zijpad in, kruiste den spoorweg naar Nanking, en begon den oever te volgen van de Soetsjau kreek, waardoor hij Tsjapei weer begon te naderen.

Geheel onverhoeds matigde den man zijn vaart, en liet een rauwen kreet hooren, waarvan Raffles de beteekenis pas later zou begrijpen. Het was een schreeuw waarin verbazing, woede en ook schrik klonken.

Langzaam reed de auto verder en Raffles zag aan zijn rechter hand met den achtergevel in het drabbige water van de kreek staande een oud, oorspronkelijk wit gepleisterd huis van slechts een enkele verdieping.

Het stond daar eenzaam en Raffles zag dat de ruiten van alle ramen op de verdieping gebroken waren, en dat een groot deel van de roodgekleurde pannen van het dak was los gescheurd, waarschijnlijk door een inslaande granaat.

De huisdeur hing uit haar voegen, en van

het raam er naast was in het geheel niets meer te zien.

Daar de opening echter zag men een geweldige chaos, vernielde stoelen, een tafel zonder pooten, alles schots en scheef door elkaar liggend, en bestrooid met scherven, glas en aardwerken.

— Zou hier een aardbeving hebben plaats gehad, vroeg Raffles zich verwonderd af. Of is het werkelijk maar een Japansche granaat geweest.

De chauffeur had nu het huis bereikt, sprong van zijn zetel en stormde door de loshangende deur als een dolle het huis binnen en Raffles droeg wel zorg hem op den voet te volgen.

De man met zijn pet op schreeuwde en riep maar hij kreeg geen antwoord.

Hij draaide zich in de smalle gang om, om een kamer binnen te gaan en vond Raffles tegenover zich.

Een sissende klank kwam tusschen zijn getanden uit, en snel als de gedachte greep hij in zijn wijde jaszak.

De hand kwam er met een lang mes tusschen de vingers geklemd weer uit, maar Raffles wist zijn pols te grijpen, ofschoon de man zich kronkelde als een paling, en hem ten val poogde te brengen.

Raffles greep den kerel bij den keel, nog altijd de pols vasthoudend en sloeg hem bondsend met het hoofd tegen den gangmuur.

De Chinees liet een soort van snik hooren, het mes ontglipte hem, en hij zonk buiten kennis ter aarde.

Raffles verloor geen oogenblik, maar trad onmiddellijk het groote vertrek gelijkvloers binnen.

Men kon nauwelijks een stap doen, want alles wat er aan meubelen gestaan had, was gebroken en lag her en der over den vloer.

Een paar verdachte roode vlekken kleefden tegen den met riet bekleeften muur en in een hoek lag het roerlooze lichaam van een Chinees met een wond aan het voorhoofd, maar die niet dood was, want hij haalde zwakjes adem, en nu en dan kwam het wit van zijn oogen te zien.

Raffles stormde de smalle trap op, en vond op het bovenvertrek een tamelijk natuurgetrouwe herhaling van het schouwspel daar beneden.

Alleen het aantal gewonden was hier niet hooger en bedroeg twee. Beiden waren met een dik touw gebonden en Raffles' hart begon te kloppen — hij meende die knoop te kennen, een echte zeemansknoop die heel zeker nooit door een Chinees was gelegd!

In de zoedering was een groot gat, en daar

doorheen kon Raffles het blauw van den hemel zien, dwars door de vliering heen.

Op de gang vond hij een smalle ladder, plaatste die tegen het vlieringluik, klom er halverwege op, en glimlachte.

— De hemel zij geprezen — het is geen granaat, het is ook geen aardbeving — het is eenvoudig James Henderson! mompelde hij verheugd voor zich heen. Het is merkwaardig, hoe hij zichzelf bij deze kleine verwickelingen altijd gelijk blijft! Zijn methodes kwamen mij al dadelijk zoo bekend voor!

Dat Raffles goed gezien had, en dat hij inderdaad naar de plek was gebracht waar men de reus had pogen vast te houden, bleek hem toen hij de ruine in benedenkamer nog eens overzag.

Met een speld was tegen een der wanden een stukje perkament geprikt, en daarop stond te lezen in de grove, ongelijke hand van Henderson:

„Ik ben even om tabak!”

Dat was alles en Raffles begreep dadelijk dat Henderson geen onderteekening had willen plaatsen, die onder deze omstandigheden gevaarlijk zou zijn geweest, maar zich kenbaar had gemaakt door een van die uitdrukkingen, die ons allen als het ware in den mond bestorven liggen.

Hij wierp nog een blik op den man die in de

gang lag en juist bezig was, zijn ledematen en zijn gedachten weer te verzamelen, stapte over hem heen, liep op den auto toe, sprong erin, deed het voertuig niet zonder moeite keeren op den smallen weg, en reed naar de stad terug met een snelheid, die hem in Londen stellig in aanraking zou hebben gebracht met den politierechter.

Op een stille plek onderzocht hij het voertuig snel, vond er niet het minste in, dat eenig spoor kon opleveren, reed nog wat verder en liet den auto toen eenvoudig in den steek, op een paar honderd meter van het hotel.

Hij ging te voet verder, en hij had nog maar een vijftigtal stappen af te leggen, toen er plotseling aan zijn regenjas getrokken werd.

Hij wendde snel het hoofd terzijde en zag, met den rug leunend tegen de borstwering van een der kleine bruggen over de zoeven genoemde kreek, die geheel Shanghai doorsnijdt, een bedelaar zitten, met gebogen hoofd.

Hij haalde reeds zijn beurs uit om den man een geldstuk toe te werpen, toen de zwerver het hoofd ophief, hem aankeek, en onmiddellijk weer naar de steenen voor zijn gekruiste beenen staarde.

Raffles had moeite een kreet van vreugde en verbazing te smoren.

Die bedelaar was James Henderson, en hij was gezond, hij leefde, hij was gered!

HOOFDSTUK IV.

WAAR IS JANE TAYLOR.

Raffles droeg wel zorg door niets te laten blijken dat de bedelaar hem had aangeraakt.

Het was zeer wel mogelijk, dat scherpe oogen, zonder dat hij het wist ook op deze plek naar hem zagen.

Henderson zelf was onbewegelijk blijven zitten, met het hoofd voorover, een toonbeeld van ellende.

Het is waar dat zijn vermomming eenige fouten vertoonde, maar toch — zij was voldoende geweest om hem voorloopig te beveiligen tegen de achtervolgingen van de gevaarlijke vijanden, die Raffles en zijn vrienden zich in deze geheimzinnige stad hadden gemaakt.

Zijn kleeding, als men het zoo noemen mag, was half Westersch, half Chineesch en hij had met hulp van een paar hechtpleisters, een van zijn mondhoeken sterk omlaaggetrokken, en de beide uiterste ooghoeken daarentegen daar boven, waarop hij zijn gezicht had ingesmeerd met iets, dat er uitzag als saphraan, maar het waarschijnlijk niet was.

Eén ding was er, dat had Henderson onmo-

gelijk kunnen veranderen — de kleur van zijn oogen!

En daarom was hij zoo verstandig geweest, het hoofd gebogen en die verraderlijke, helblauwe oogen neergeslagen te houden.

Zonder zijn stap ook maar een oogenblik te vertragen, zette Raffles zijn weg voort, naar het hotel dat hij binnen weinige minuten bereikte.

Brand was nog niet teruggekeerd naar het bleek.

Mismoedig bestelde Raffles iets te eten, voortdurend denkend aan het ongelukkige schepsel, dat hij had weten te bevrijden uit de klauwen van den Ierschen kroeghouder en dat op zulk een raadselachtige wijze verdwenen was.

Het was zeker dat de bandieten, indien zij slechts konden veronderstellen dat het meisje verraad had gepleegd, haar zeker op vreeselijke wijze daarvoor zouden straffen. Haar toestand moest zelfs nog erger worden, na de ontdekking, dat de bedwelmden Henderson verdwenen was, na zulk een opruiming te hebben gehouden

onder de schelmen.

Raffles, die in hetzelfde loodsje aan de kade zijn vermomming weer had afgelegd, alvorens naar het hotel te gaan, zat in diepe gedachten verzonken, toen hij op het hooren van welbekende schreden het hoofd ophief.

Brand stond voor hem —

Ook hij had zijn vorige gedaante weer aangenomen.

Raffles zag onmiddellijk aan de strekke uitdrukking van Brands' gelaat, dat hij gefaald had in zijn nasporingen.

Nog voor Brand iets had kunnen zeggen zeide Raffles zacht :

— En toch kunnen wij haar niet in den steek laten. Ik ga niet van hier, voor ik weet wat er van haar geworden is!

— Edward! Vergeet je dat wij drieën hier iedere minuut van den dag in doodsgevaar verkeerden, sedert de broeders van de Gouden Trap onze vijanden zijn? Moeten wij ter wille van een dienstmeid, waarschijnlijk niet veel zaaks, ons leven prijsgeven, vanuit een hinderlaag, in een duister steegje worden overvallen en gewurgd?

— Die dienstmeid is een schepsel net als jij en ik, Brand! zeide Raffles met de grootste ernst. En niemand is verantwoord, die, op zijn eigen gemak bedacht zulk een schepsel aan het verderf prijsgeeft. Om onzentwille heeft zij alles getrotseerd, ik heb haar als het ware met geweld moeten meevoeren, en ik kan het denkbeeld niet verdragen, dat dat ongeukkige meisje, alleen omdat het ons aanwijzingen heeft gegeven met betrekking tot Henderson, misschien op dit eigen oogenblik gemarteld wordt! Je kent de Chineezers niet!

— En wat heeft het ons geholpen dat zij je aanwijzingen omtrent Henderson gaf, zeide Brand op bitteren toon. Weet je soms dat hij niet gemarteld wordt op dit oogenblik. Of ze hem al niet hebben gedood?

— Henderson leeft, Charles, hij is in veiligheid, en aanstonds zal hij zich wel bij ons voegen, zoodra hij daartoe de kans ziet.

En in korte woorden, deelde John Raffles aan Brand mede, wat hem wedervaren was.

De oogen van Brand waren geen schitteren onder dit korte verhaal en toen Raffles eindelijk zweeg, fluisterde hij opgewonden :

— Dat is weer juist iets voor Henderson! Wat een groot geluk, dat hij zich heeft weten te redden.

— Voor hem en voor ons, Brand — maar niet voor dat rampzalig schepsel, dat nu misschien geofferd zal worden.

Brand boog het hoofd en zeide :

— Je hebt gelijk, Edward! En ik behoorde

mij te schamen! Of we ooit levend Shanghai verlaten, betwijfel ik — maar die arme meid heeft een beter lot verdiend, dan te worden doodgemarteld door de leden van de Broederschap. Ik ben tot je dienst — en die motorboot naar een andere haven moet maar wachten!

De huurprijs voor twee weken is immers ten volle betaald! Intusschen — ik kan mij volstrekt niet voorstellen hoe wij erin moeten slagen, haar verblijfplaats in een stad als deze te ontdekken. En is ze in een Chineesche wijk, Tsjapei, dan komt het me geheel onmogelijk voor. Die kerels houden elkander steeds de hand boven het hoofd, en al zou de geheele bevolking weten waar zij is, dan nog zou geen Chinees dat geheim verraden aan een Westering.

— En toch zullen we daar juist moeten zoeken, Brand! Heb je gegeten?

— Wat vleesch en brood in een soort van gaarkeuken, dicht bij de watertoren.

— Op weg dan! In dit hotel zullen wij alleen maar ons geld laten, en een kamer aanhouden, zoodat we op ieder gewenscht oogenblik hier kunnen terugkeeren. Het is een groot geluk dat het hotel door een Engelschman — en niet door een Chinees beheerd wordt, maar ik zou niet durven zweren, dat er onder het Chineesche personeel niemand is die geen relatie met de Broederschap heeft en de opdracht heeft gekregen ons zooveel mogelijk te bespionneeren.

— Waarheen denk je dan nu te gaan?

Raffles dacht even na en antwoordde :

— Het beste is, eenvoudig ergens een kamer te huren, die zoodanig gelegen moet zijn, dat wij er bijna onopgemerkt in een uit kunnen gaan, want wij zullen ons stellig moeten vermommen, dat zat onvermijdelijk zijn. Wat wij daartoe noodig hebben zal ik nog moeten koopen. Maak je daaromtrent echter geen zorg.

— En Henderson?

— Hij moet natuurlijk gewaarschuwd worden. Ik zal een briefje schrijven en dat viak voor hem laten vallen. Ik weet zeker dat hij is blijven wachten, zoodra hij bemerkt dat dat ik hem herkend had. Hij was in vossen gekleed, en er is geen sprake van dat men hem zelfs maar zou veroorloven, de draaideur in de vestibule van dit hotel door te gaan. Het beste is dus, dat hij zich naar het verlaten loodsje begeeft, dat hee afgezonderd ligt en daar die vossen verruilt tegen behoorlijke kleederen. Vervolgens moet hij onmiddellijk naar een matrozenkroeg gaan, die ik hem zal beschrijven en waar hij in ieder geval geen gevaar zal loopen, plotseling een dolk tussehen de ribben te krijgen. Daar moet hij dan wachten

tot wij iets goeds hebben gevonden voor ons doel. En haast is er bij dit alles, want iedere minuut kan kostbaar zijn. Laten we slechts hopen dat de leiders van de bende nog niet op de hoogte zijn van de gewelddadige ontvluchting van onzen reus! Zij zouden in staat zijn, alleen uit wraakzucht het meisje te doden!

Raffles was opgestaan, begaf zich naar de conversatiezaal, voorzag zich van een velletje briefpapier en schreef haastig de noodige aanwijzingen voor Henderson. Hij vouwde dit om een geldstuk heen, en stak het haastig in zijn zak.

Door de glazen deur van de eetzaal wenkte hij Brand, en toen zij eenmaal in de vestibule waren gaf Raffles den portier de noodige aanwijzingen.

Hij wendde voor, dat hij voor eenigen tijd voor zaken Shanghai moest verlaten, liet het grootste gedeelte van zijn geld in de safe van den gérant sluiten, kreeg een reçu, verzocht de twee kamers aan te houden, betaalde daarvoor vooruit, en kon nu met meer gerustheid en zekerheid aan den arbeid gaan.

De twee vrienden begaven zich dadelijk naar de plek waar Raffles zijn zonderlinge ontmoeting met Henderson had gehad, en Brand gevoelde aan het kloppen van zijn hart, hoe gehecht hij was aan den braven kerel, toen hij hem daar op eenigen afstand reeds in diep gebukte houding zag zitten, met gekruiste beenen.

Juist toen zij hem zouden naderen gebeurde er echter iets, dat misschien ernstige gevolgen zou kunnen hebben.

De bedelaar zat daar zeker op een plek die verboden was, want een Chineesche agent van politie, met zijn witte helm op het hoofd, en zijn revolvertasch op de heup, kwam aanstappen, boog zich naar hem voorover, en vroeg hem iets.

Henderson bleef wijzelijk naar den grond staren, maar de agent drong aan, en hij moest hem nu wel aanzien.

Wat de agent eigenlijk precies gedacht heeft bij het zien van dat Chineesche gezicht met die blauwe oogen, zal wel steeds een geheim blijven, maar het was zeker niet veelaangenaams voor Henderson, en die zag op het gele gelaat van den agent waarschijnlijk verbazing en wantrouwen met elkander afwisselen. Misschien zou hij iets doms hebben gedaan als niet juist op het goede oogenblik Raffles ter plaatse was geweest, hem het briefje in de hand had gedrukt, en kalm had gezegd:

— Sta op en maak dat je wegkomt en lees het briefje, zoodra de gelegenheid gunstig is.

Henderson liet het zich geen twee malen

zeggen, sprong op, en maakte zich uit de voeten.

De agent maakte aanstalten om hem te volgen, maar Raffles hield hem met een allervriendelijkste uitdrukking op het gelaat zoo stevig bij zijn baadje vast, dat de man geen stap kon doen.

In een overvloed van sissende keelklanken, ging hij Raffles met verwijten te lijf, maar deze stak de hand in den zak, en vertoonde, altijd glimlachend een schijfje van glinsterend, geel metaal, dat maar zelden zijn invloed miste — in ieder geval deed het dat niet bij deze gelegenheid en op een Chineesche politie-agent.

De man keek snel rond, liet het goudstuk in zijn uniformzak glijden, pruttelde nog wat na, en wandelde toen weg, rustig met zijn gummiknuppel zwaaiend, alsof er op die plek nooit iets was gebeurd, dat zijn ingrijpen noodzakelijk had gemaakt.

Omstreeks drie kwartier na deze gevaarlijke ontmoeting begaven de vrienden zich met snelle schreden naar de matrozenkroeg waarvan Raffles de ligging nauwkeurig had beschreven, en troffen daar Henderson aan, die er nu weer uitzag als een Westerling, die zijn bestaan vindt bij de Scheepvaart.

Hij droeg een pak van donkerblauw linnen, en een zijdoeksche pet.

Hij was geheel alleen in de gelagkamer op dat oogenblik, en niet zoodra hadden Raffles en Brand tegenover hem plaats genomen of hij haalde een handvol munten uit zijn zak, legde die voor Raffles op de tafel neer en zei glimlachend:

— Dat heb ik verdiend, Mylord. Bijna twee pond in nog geen vijf uren tijds. Het bedelen schijnt hier een lucratief baantje te zijn.

— Dat is het bijna overal, James, zeide Raffles. Je zat er dus al lang?

— Zeker drie uren, toen gij voorbij kwaamt. Moet ik soms verslag uitbrengen Mylord?

— Er zal wel niet veel meer te vers aan vallen, vriend James, zeide Raffles glimlachend. Ik heb een zeer goed overzicht van het slagveld gehad, en ik heb mij kunnen overtuigen, dat de vijand over alle linies verslagen is.

— Zijn alle drie die scheefoogen dood? vroeg Henderson, met dezelfde belangstelling die hij voor kippen zou hebben getoond.

— Neen James! Maar je hebt ze toch leelijk toegetakeld en ik ben bang dat een paar maanden ziekenhuis wel noodig voor hen zal zijn. Vertel me alleen maar hoe je je hebt kunnen bevrijden van je touwen.

— Dat leek in het begin onmogelijk Mylord, maar de domkoppen hadden mij op een ijzeren

ledikant neergelegd, oud en roestig, en toen ik dat eenmaal merkte, was de rest niet veel meer waard. Ik hield me nog altijd versuft, maar heel voorzichtig begon ik aan dat ijzer de touwen stuk te schuren. In mijn kamer zat een waker, die nu en dan voor dat ledikant kwam staan en naar mij keek, dan moest ik mij natuurlijk doodstil houden en mijn oogen sluiten. Ik kan U zeggen dat dat soms heel lastig is. Maar eindelijk voelde ik dat het touw los hing en toen moet ik zeker een wat ruwe beweging hebben gemaakt, want die kerel die mij bewaakte stond ineens voor mijn neus. En ditmaal niet alleen!

— Had hij iemand meegebracht? vroeg Brand nieuwsgierig.

— Dat had hij, Mijnheer Brand — en het was een lange sabel, 'n ouderwetsch ding met een greep van ivoor dat ze met twee handen hanteeren.

— Dat was zeker een gevaarlijke kameraad, zeide Raffles glimlachend. Hoe kon je je tegen dat heerschap verdedigen?

— Wel eenvoudig Mylord! Met het ledikant. Ik had bijtijds mijn oogen open, ik zag zijn vertrokken facie en ik liet mij vlug naar den anderen kant van het ledikant rollen. Hij sloeg naar mij met zijn slagmes, maar ik had het ledikant opgetild aan een kant, en op het ijzer sloeg hij het lemmet in tweeën. De eerste slag was dus voor mij.

— Maar hij had zeker troeven? vroeg Brand die vol aandacht luisterde.

— Hij had er maar een, Mijnheer Brand, maar dat was een goede, hij was een voet lang, en hij stak in zijn gordel. Het was een dolk en ik begon te gelooven dat die man overal prikkels had als een stekelvarken! Ik heb me wel eens laten vertellen, dat Chineesche bandieten vijf of zes dolken bij zich dragen. Hoe dat ook mag zijn — deze had den zijne al heel gauw beet, en het zag er leelijk voor me uit. Ik sprong op, greep de stroommatras uit het ledikant, die hield ik voor mij uit, en zoo sprong ik op hem toe en de dolk ging door de matras heen, maar zonder mij te raken, en allebei rolden wij op den grond.

— Toen was het natuurlijk in een oogenblik afgelopen? vroeg Brand, die vol aandacht het verloop van het gevecht gevolgd had.

— Als U dat denkt, Mijnheer Brand heeft U het mis. Ik was zeker wel achtmaal sterker, naar met spierkracht alleen doe je bij die dekselsche Chineezen niets. Deze kerel was zoo glad als een aal en zoo vlug als een eekhoorn. Ik kon eerst geen vat op hem krijgen, maar gelukkig kreeg ik zijn twee enkels te pakken, en toen pas was zijn rol uitgespeeld. Ik zwaaide hem

een beetje rond, en toen moet hij met zijn hoofd tegen iets hards zijn aangekomen, tenminste hij bleef liggen toen ik hem liet vallen. Wij moeten op dat tijdstip alleen in huis zijn geweest, anders waren de anderen op het geraas wel afgekomen.

— Hoe is het dan te verklaren dat ik drie gewonden vond, vroeg Raffles. Waarom ben je toen niet dadelijk weggegaan?

— Omdat alles was afgesloten Mylord en stevig ook. De deur van mijn gevangenis was een paar duimen dik, en van binnen afgesloten, maar ik kon den sleutel onmogelijk vinden. Die had mijn bewaker zeker verloren toen ik zoo'n beetje met hem aan het stoeien was. En daar ik begreep dat er haast was, zette ik een stoel op de tafel en begon een gat in het schuine dak te maken. Ik was daar half mee klaar, toen die twee andere rakkers kwamen aanzetten. Ik zag een auto op den geheel verlaten weg, en ik begreep wel dat zij het moesten zijn. Ik liet mijn werk in den steek, en in mijn haast viel ik met stoel en tafel onderstboven. Ik tuimelde in een hoek — en wat denkt U dat er vlak onder mijn neus lag?

— De sleutel! riep Brand dadelijk.

De reus keek hem melancholiek aan, en zeide zuchtend:

— Zoo is het, Mijnheer Brand. Ze zeggen weleens dat de gekken de kaart trekken, maar ik trok ze in ieder geval bijna te laat. Nu ik nam die sleutel, opende de deur, vloog de trap af — en ik stond neus aan neus met mijn twee Chineesjes, die mij allesbehalve vriendelijk aankeken, dat verzeker ik U.

— Toen begon de pret weer van voren af aan?

— En altijd maar crescendo, mijnheer Brand, zooals ze dat in de muziek zeggen. Want nu waren er twee, en het waren geen makkeschappen. Ze waren zoo valsch als zeezand en ik had de grootste moeite met hen neer te slaan. Ze probeerden mij te laten struikelen, een had in iedere hand een dolk, en ik was maar blij dat hij geen aap was en geen vier handen had. De andere ging als een razende te keer, met een kort zwaard, en als ik geen tafels en stoelen had gehad, om dat ding bot op te laten slaan, zou het leelijk met mij zijn afgelopen. Dat ding was zoo drommels scherp en die kerel was zoo kwaadaardig, dat hij met een slag de pooten van de stoel hakte, die ik als afweer ter hand had genomen, met evenveel gemak als de slager in onze straat een saucijsje afkneep. Tenslotte echter kon ik er een een tik geven, met dienzelfden stoel, die wat hem betreft een einde aan de grap maakte. Toen de andere dat zag stormde hij de trap op, ik

begreep niet waarom, maar een zeker iets waarschuwde mij dat ik hem moest volgen en dat was maar goed ook.

— Hoe zoo? vroeg Brand vol spanning.

— Ze hadden daarboven een inrichting om zelf te kunnen telefoneeren, langs een aparte draad, mijnheer Brand! Die leelijkert wilde dus zeker hulp ontbieden. Nu, om kort te gaan — daar in de bovenkamer kregen wij elkander weer bij ons jasje dat de spaanders eraf vlogen, maar tenslotte kon ik hem ontwapenen, ik tilde hem bij zijn middel boven mijn hoofd, terwijl hij schreeuwde als een mager varken, en ik smeed hem in een hoek.

— En in dien hoek heb ik hem dan ook gevonden, zeide Raffles lakoniek.

Het wordt nu eenigszins begrijpelijk, waarom dat huis er uit zag alsof een tornado het vernield had. De hoofdzaak is, dat we je nu weer bij ons hebben — en daar ben ik hartelijk dankbaar voor, James. Vertel ons alleen nog maar hoe je aan de vermomming kwam.

— Wel, in het huis zelf Mylord. De zaak is — na dat vechtpartijtje zag ik er uit, zooals Adam er uit gezien moet hebben op den eersten dag. Het ging er ruw toe, ziet gij. Daar ik begreep dat ik zelfs in Shanghai met dat costuum te veel opzien zou baren, ben ik gaan zoeken, totdat ik wat kleeren vond. Uit mijn eigen zakken scharrelde ik nog wat bij elkaar, ook een doosje met hechtpleisters, en ik vond ook gele waterverf, trouwens een heele doos vol van die kleine stukjes verf, en toen heb ik mij zoo goed als het ging, als bedelaar vermomd. Geleek ik nog al, Mylord?

— Het was prachtig, James, verzekerde Raffles vol ernst. Maar bijna zouden je blauwe oogen je toch nog verraden hebben. Die agent keek hee leelijk. Ook met agenten moet je hier oppassen — precies als in Amerika! Je kunt nooit weten of ze geen lid kunnen zijn van een of andere geheime bende.

— Nu gaan we zeker zoo gauw mogelijk onder zeil, My'ord?

— Nee, James. En zie hier waarom wij dat niet kunnen doen.

En Raffles deelde in weinige woorden aan Henderson mee, wat er was geschied, een paar seconden nadat het meisje en hij de grijze auto hadden gezien, waarmede Henderson was ontvoerd.

En niet zoodra zweeg Raffles of Henderson zei eenvoudig:

— Het spreekt vanzelf dat wij dat arme schepsel tot iederen prijs moeten terugvinden.

Raffles wierp Brand een veelzeggende blik toe, die schuld bewust de oogen neersloeg en zei toen:

— Ik ben blij dat je er zoo over denkt, James. Want feitelijk is zij om jouwentwille in gevaar geraakt.

— Dan gaan we haar zoeken! Maar — is er niet de minste aanwijzing aangaande haar verblijfplaats?

— Neen James, ik weet alleen zeer nauwkeurig de plek waar zij verdwenen is en dat is alles. Daar moesten wij dus feitelijk beginnen. Mijnheer Brand heeft een groot gedeelte van dan dag overal navraag gedaan — zonder eenig resultaat, zooals ik trouwens vooruit wel moest vreezen. En nu zullen wij ons zoo spoedig mogelijk naar de kamer begeven die Mijnheer Brand en ik hebben gehoord.

— Waar is die ergens Mylord?

— Op de grens van de Fransche nederzetting in de Chineesche stad. Op een kwartier gaans van de kade langs de Wangpoe. Het huis is voor ons doel zeer practisch, want het bezit een achteruitgang. De eigenaars zijn Chineezen, maar iets anders kan men in een Chineesche stad ook niet verwachten. En nu spoedig aan het werk, want niemand kan zeggen hoeveel waarde iedere minuut, ja iedere seconde heeft.

**De naam BATCO op een coupon
waarborgt niet alleen de waarde
van de coupon, doch garandeert
ook de hoogste kwaliteit van de
cadeaux.**

HOOFDSTUK V.

IN DE KAKEN DES DOODS.

Die nacht trokken de drie mannen voor het eerst in de kleine woning die zij gehuurd hadden in een zeer oud huis, dat waarschijnlijk in iedere Europeesche stad reeds lang onbewoonbaar zou zijn verklaard.

Het had duistere, gevaarlijke wenteltrappen, tamelijk dunne muren, gepleisterde wanden, die echter in vele jaren geen witkwast hadden gezien en de meubelen waren er zeer schaarsch.

Het huis had maar twee verdiepingen, onderin was een winkeltje, waar hoofdzakelijk gedroogde visch scheen te worden verkocht want het stonk er erbarmelijk.

Voor zoover Raffles kon nagaan waren zij de eenige huurders.

Zij hadden tezamen twee kamers, die met elkander in verbinding stonden.

In de grootste stond een heel eenvoudig ledikant, en de Chineesche eigenaar had voor Brand een matras op den vloer gespreid. Henderson nam de kleinere kamer in gebruik. Ook voor hem had men een paar matrassen moeten neerleggen, want het ledikant dat er stond was niet volgens zijn maat en omstreeks een halve meter tekort.

Het moet gezegd worden dat de drie Westelingen wel eenig opzien baarden, zelfs al grensde zij aan de Fransche concessie, maar zij hadden den voorzorgsmaatregel genomen, zich uiterst eenvoudig te kleeden.

In de groote kamer stond het valies dat Brand dien dag gekocht had, en waarin zich de noodige vermommingsen bevonden.

Het kon goed worden afgesloten, en dat was een ding van groot gewicht onder deze omstandigheden.

Verliet men de grootste kamer dan kwam men in een smalle gang, recht tegenover het begin van de wenteltrap en als men die gang heelemaal uitliep kwam men te staan tegenover een smal en morsig raam, door welks ruiten men, tenminste als men heel goede oogen had, het smerige binnenpaatsje kon onderscheiden, vanwaar een age deur voerde naar een achterstraatje, dat er onheilspellend genoeg uitzag met zijn slecht onderhouden, scheefstaande en schijnbaar onbewoonde huizen.

Henderson nam op zijn beurt de geheele

situatie eens goed in zich op, en hij dacht er het zijne van.

De reus begon langzamerhand op de hoogte te geraken van Chineesche gebruiken, en hij wist nu, dat aan alle kanten het verraad kon loeren.

Er waaide iets in de lucht, ja tot in de zonderlinge geur die in deze wijk hing, dat vrees aanjoeg.

In de zwarte oogen der mannen die op hun vilten zolen voorbij slopen, meende hij telkens een bedreiging te lezen, een wraakzuchtige bedoeling, list en bedrog — speciaal voor hem bedoeld.

De duisternis was nauwelijks ingetreden, of Raffles begon met de uitvoering van zijn gevaarlijke plannen.

Raffles was de eenige die de Chineesche taal voldoende machtig was om er zich in te kunnen uitdrukken en feitelijk zou het dus weinig doel hebben gehad ook Brand als een Chinees te vermommen.

Het besluit werd dus genomen, dat alleen John Raffles zich zou steken in het loshangende gewaad van een zoon van het Hemelsche Rijk, terwijl Brand en Henderson zouden blijven wat zij waren, eenvoudige zeelieden, die naar een kapitein zochten.

De afspraak werd echter gemaakt, dat zij beiden bij elkander zouden blijven, en Raffles onder geen beding uit het oog zouden verliezen.

Verder kwamen de drie mannen overeen een bepaald schel fluitsein te gebruiken, indien zij in gevaar zouden verkeerden of elkanders hulp noodig zouden hebben.

Zij verlieten het huis aan de achterzijde.

Daarbij konden zij den vischwinkel met zijn onaangename lucht vermijden, en ook den ouden Chinees met zijn sluw muizensnuitje, die daar altijd zwijgend rondging tusschen de manden met visch, die, volgens Henderson, moesten dateeren van voor de Christelijke jaartelling.

Ging men de trap af, dan kwam men in een kleine zijgang, die rechtstreeks toeliep op de achterzijde van het huis.

Die deur was steeds op slot, maar het eerste werk van Raffles was geweest, er een was-

afdruk van te maken, en naar dien afdruk een sleutel.

Zij droegen zorg zeer zacht te loopen en kwamen dus ongemerkt op het erfje, waar alweer vischmanden stonden, waaruit een lucht opsteeg, die zelfs dooden weer tot leven zou hebben gewekt, en voorts pakkisten en allerlei afval, roestige fietsen, koplampen van auto's en andere voorwerpen.

De deur die naar het zijstraatje voerde, bleek alleen maar met een klink gesloten te zijn. Dat straatje liep regelrecht op de kade uit, en het beteekende voor Wang Poe een tijdsbesparing van enkele minuten, als hij zijn manden met visch deed vullen bij den steiger, waar de Chineesche visschers met hunne prauwen en jonken aanlegden.

Het straatje voerde echter ook naar den anderen kant, beschreef een boog en kwam uit in een bredere straat, maar ook hier waren slechts zeer weinig personen te zien.

Raffles zeide nog vlug eenige waarschuwendende woorden tot zijn twee metgezellen en toen ging hij alleen verder, ongeveer dertig stappen voor de anderen uit en Henderson en Brand kregen voor de zooveelste maal gelegenheid de onnavolgbare wijze te bewonderen waarop Raffles als het ware in de huid kroop van een ander.

De Chinees heeft een eigenaardige, geheel eigen manier van loopen, volmaakt verschillend van die van den Westerling.

Hij houdt ook het hoofd anders, hij beweegt zijn handen anders — en Raffles deed dit alles na, alsof hij geboren was aan de oevers van de Gele Rivier, inplaats van in een groot vertrek met boogvensters in een oud kasteel te midden van de Schotsche bergen.

Ook geleek hij volstrekt niet op een Westerling, die zich op een balmasqué in een Chineesch gewaad steekt, maar hij was een zoon van het Hemelsche Rijk op en top. Niemand lette dan ook op hem — maar des te meer werd er gelet op twee dreutelende zeelieden, en reeds was er een paar malen een fluisterend voorstel aan de twee mannen gedaan, waarin sprake was van opium!

En in zijn rol van zeeman antwoordde Henderson altijd met een krachtige uitdrukking, die een volstreekte weigering beduidde.

Zoo kwamen zij dan tenslotte op dezelfde plek op de kade, waar de raadselachtige verdwijning van het meisje had plaats gevonden.

Als donkere massa's verhieven zich aan hun linkerhand de reusachtige gebouwen van de Engelsche, de Amerikaansche en de Duitsche scheepvaartmaatschappijen. Rechts echter werden de huizen snel lager, om dan over te gaan in de krotten van de Chineesche wijk.

Raffles was blijven stilstaan.

Het was bijna onwillekeurig geschied. Hij had zooeven een man gezien, een Chinees, wiens trekken hem bekend voorkwamen.

En plotseling wist hij, waar hij den man had gezien.

Het was kort tevoren geweest, in de kroeg van Pat Murphy, waar hij gezeten had in een duister hoekje, als een soort van mummie, die nergens deel aan nam.

De man droeg nu Westersche kleederen, en hij stond op den hoek van dezelfde straat, waarin toen de grijze auto zoo plotseling verdwenen was.

Raffles deed alsof hij zich bezig hield met de uitstalling van een kleinen winkel, waar nog licht brandde, maar hij hield daarbij den kerel scherp in het oog.

Wat deed hij hier?

Was het toeval, dat hij juist op deze plek stond?

Waarom scheen het, alsof hij op iets wachtte, juist ter plaatse waar die merkwaardige, snelle verdwijning had plaats gehad?

Plotseling kreeg de man Raffles in het oog, die nog altijd stil stond voor den winkel en kwam langzaam op hem toeschuifelen.

Hij kwam vlak naast hem staan, stak zijn hand in zijn zak, keek haastig rond, en toonde toen Raffles met een vragende uitdrukking op zijn gelaat een dun schijfje van rood geverfd ivoor, waarop met zwarte, Chineesche inkt een paar zonderlinge figuurtjes waren gekrabbeld.

Raffles, die natuurlijk niet in het bezit was van iets dergelijks, schudde zwijgend het hoofd, de Chinees haalde de schouders op, bromde iets, en verwijderde zich weer.

Raffles twijfelde geen oogenblik of wat de man hem had getoond was een soort lidmaatschapsbewijs. De kerel was zonder twijfel lid van de Gouden Trap.

Waarschijnlijk had hij gemeend met een nieuw medelid te doen te hebben.

Maar waarom liet hij hem dan juist het schijfje op deze plek zien?

En toen werd het Raffles plotseling duidelijk, dat hier ergens vlak in de buurt een vergaderplaats moest zijn, een huis, waar de leden van het Genootschap plachten bijeen te komen.

Kon het zijn, dat de ongelukkige Jane onverhoeds dat huis was binnengevoerd, voor zij den tijd had gehad om te schreeuwen of zich te verzetten?

Raffles wierp een snelle blik achter zich.

Brand en Henderson waren natuurlijk ook dadelijk tot standbeelden verstijfd, zoodra zij zagen dat Raffles stilstond.

Zij spraken op zachten toon met elkander,

zorgdragend, niet al te veel naar Raffles te zien.

Intusschen had de Chinees zijn post weer ingenomen op den hoek van de straat.

Hij kon daar nauwelijks een paar minuten hebben gestaan of er kwam een man aanloopen, dien Raffles maar al te goed kende en wiens komst tengevolge had, dat Henderson eerst zijn vuisten balde, en toen met een voor hem ongewone vlugheid maakte dat hij buiten het gezicht kwam, achter een ver vooruitspringend huis, want die man was Pat Murphy, zijn verraderlijke huisbaas!

De Ier deed alsof hij den Chinees in het geheel niet kende, maar de scherpe oogen van Raffles zagen zeer goed, dat de roodharige schelm in het langs gaan haastig een paar woorden sprak tot den Chinees.

— Er is iets gaande! mompelde Raffles voor zich heen. Wat doen die twee hier, en waarop wachten zij?

Raffles raadpleegde tersluiks zijn horloge, en toen kwam hij tot de slotsom dat die twee eenvoudig op den tijd wachtten!

De wijzer wees nog twee minuten voor het heele uur.

En Raffles had dit goed doorzien, want precies om negen uur traden de twee mannen ongeveer tegelijkertijd op een huisdeur toe, en zonder dat zij behoefden te schellen of aan te kloppen, ging die deur open, en zij verdwenen zoo snel, alsof zij door een valluik waren gezakt.

Raffles begaf zich naar de zijde waar de steigers zich bevonden, en in de donkere schaduw van een kleine loods nam hij het huis aandachtig op. Er viel nergens eenig licht te bespeuren. Van kelder tot zolder was het huis in duisternis gedompeld.

Zeer waarschijnlijk was het een winkel in oudheden, maar de smalle etalages waren hermetisch gesloten met ijzeren rolluiken.

Ter weerszijde van de deur hingen lange, zwartgelakte uithangborden, met vergulde letterteekens er op. „Oudheden”, wilde dat woord zeggen.

Boven den winkel waren nog twee verdiepingen.

Het dak was schuin en puntig, en met vuurroode pannen bedekt, en het stak wel een meter vooruit boven de straat.

Zonder twijfel was het een door Chineezen gebouwd huis.

Het was het derde huis van de zijstraat af, en alles we beschouwd was het volstrekt niet onmogelijk, dat die vuurrood geschilderde voordeur op den bewusten avond plotseling was opengegaan, en dat een paar mannen

naar buiten waren getreden, die Jane Taylor naar binnen hadden getrokken.

Raffles herinnerde zich nu dat zij vlak bij die deur stond op nauwelijks twee stappen er vandaan, toen hij naar de zijstraat vloog om te zien waar de auto bleef.

Een ding was niet recht duidelijk — hoe had dit kunnen geschieden, zonder dat een voorbijganger het zag, en er zich tegen verzette?

Er was maar een verklaring voor — men was in het hartje van de Chineesche wijk waar maar zelden een Westerling te zien was, en waarom zou een Chinees zich verzetten tegen de mishandeling van een Westerling. De tijden waren vol dreigend gevaar, en de haat van het Gele Ras jegens het blanke, was misschien nooit zoo fel geweest.

Dan was er nog een andere uitlegging — het kon wel zoo vlug zijn gebeurd dat zelfs op die vrij drukke kade, of misschien wel juist door die drukte, die ontvoering onopgemerkt was voorbijgegaan.

Raffles zag niets meer van Henderson en Brand, en hij begreep dat de reus zich niet wilde laten zien voor Pat Murphy.

Hij liep zoover terug, tot hij het tweetal achter het vooruitspringende huis kon zien, stak haastig de kade over, onhoorbaar op zijn vilten zolen, en begon dadelijk snel fluisterend te praten.

— Luister goed! Murphy met een Chinees die ik in den kroeg gezien heb op de dag van de ontvoering, zijn het derde huis van de zijstraat af binnengegaan, of liever zij zijn binnengelaten door een onzichtbare hand. Het is mogelijk dat ik mij vergis, maar er is iets wat mij zegt, dat Jane Taylor eveneens in dat huis wordt gevangen gehouden. Het is bijna ondenkbaar dat zij op verren afstand vervoerd is, zonder dat zij gelegenheid zou hebben gehad om te schreeuwen, of zonder dat iemand het zou hebben gezien. Ik zal daar binnen trachten te komen.

— Maar dat huis is een winkel en er zijn rolluiken voor de etalages, fluisterde Brand ontdaan. En zij zullen je stellig niet binnelaten.

— Zeker niet goedschiks! Die Chinees hield mij voor een landgenoot, misschien wel voor een Broeder, want hij liet mij een legitimatiemedaille van rood ivoor zien. Ik heb iets dergelijks niet en ik zou niet eens worden binnengelaten. Maar men kan nog wel op andere wijze een huis binnenkomen dan door de voorzijde. Ik kan het in de zijstraat probeeren. Al deze huizen hebben een gemeenschappelijke, morsige binnenplaats waar allerlei afval wordt neergesmeten. Als ik daar eenmaal ben moet ik

ook in dat winkelhuis kunnen binnendringen.

— En als zij er inderdaad is? vroeg Brand.

— Dan zal ik handelen naar omstandigheden. Kan ik het onmogelijk alleen af dan keer ik terug om jullie te halen. Als het niet te gevaarlijk is, zal ik fluiten. Blijf in ieder geval in de buurt van het huis. Er staat daarginds een kleine loods waar het bijna geheel duister is. Wacht daar tot je iets van mij hoort.

— Maar eerst willen we ons overtuigen waar je binnengaat, zeide Brand, die zich allesbehalve rustig voelde. Zelfs de lucht bezat hier een zekere eigenschap die vrees aanjoeg — het was alsof er een andere lucht was dan die, welke men inademde in de buitenlandsche concessies, geen kwartier uur gaans verder gelegen.

— Volg mij dan — maar op een veiligen afstand.

Hij sloop weer weg op zijn vilten zolen, en Henderson en Brand volgden hem op veiligen afstand.

Langzaam slenterde Raffles de zijstraat in, zijn grijze oogen half dichtgeknepen, en aandachtig nam hij de huizen op.

Van het tweede huis van de kade af gerekend, stond de deur open, en Raffles bedacht zich geen seconde, maar ging er onmiddellijk binnen.

Hij hoorde zachte, lispelende stemmen van een Chineesche familie, door den dunnen wand van een gang heen, maar hij liep haastig verder door die gang, moest zich bukken, om ongezien voorbij een laag bamboe schut te komen, door lieden die niet het minste vermoeden hadden dat een ongewenschte vreemdeling binnenshuis was.

Tenslotte stond Raffles voor een deur die op slot bleek te zijn.

De sleutel stak er echter op, en hij behoefde niets anders te doen dan hem om te draaien en zijn verwachting werd niet beschaamd — de benauwde lucht sloeg hem tegemoet van een stikdonkere binnenplaats, waar een broodmagere hond krabde in de stapels vuil en etensresten.

Aan den vorm van het dak, herkende hij dadelijk het huis met de roodgeschilderde buitendeur.

Toen Raffles zachtjes de deur weer achter zich dichttrok, wist hij met volmaakte zekerheid dat van dit oogenblik af zijn leven geen penny meer waard was.

Hij was hier op Chineesch gebied, waar het overdag reeds allesbehalve veilig was en hij kwam in een vermomming ook nog.

Ten overvloede was het met de Broederschap van de Gouden Trap, waarmede hij den strijd had aangebonden.

Toch aarzelde hij geen seconde, maar stak haastig de binnenplaats over, en het was goed dat hij als een kat in de duisternis kon zien, want overal lagen stapels van het meest uiteenlopende afval — eierkistjes, kolenzakken, groenteblikken, soms tot meterhooge bergjes zich verheffend.

En nu stond hij aan de achterzijde van den winkel in oudheden, en ook hier was het volkomen duister.

Hij zocht naar een deur en vond niets anders dan een keldergat, afgesloten met een zwaar luik.

Het was blijkbaar van binnen gesloten met een bout, en hierop zat weer een hangslot.

Natuurlijk was dit van de buitenzijde onmogelijk te zien, maar Raffles had een zeer fijn gevoel voor zulke dingen.

Hij kende die luiken, hij kende ook hun sluitingswijze.

Menig ander zou het bij deze eerste hinderpaal reeds hebben opgegeven, maar Raffles had de koppigheid van een Schot, en hij wilde zijn doel bereiken, ondanks alles.

In een der wijde zakken van zijn wambuis, had hij een kleine tasch, die voortreffelijke gereedschappen bevatte.

Zooals iedere afsluiting had ook dit luik een zeer klein gebrek, en dat was dat het niet zoo zuiver in de sponning sloot als bijvoorbeeld een plaathouder in een camera.

Er was een smalle kier tusschen het luik en het kozijn, en daarin plaatste Raffles het papierdunne blad van een metaalzaagje.

Die zaag was zeker niet veel dikker dan een gilettemesje, maar het was speciaal gesmeed staal en zoo sterk als diamant.

De tandjes gingen snel door de bout heen, en plotseling hoorde Raffles duidelijk hoe deze geheel doorgezaagd, om een der ophangpunten draaide, en met een doffe slag neerviel.

In gebukte houding luisterde hij zeker wel vijf minuten scherp toe, uit vrees dat het geluid in huis gehoord mocht zijn.

Niets echter bewoog zich, en hij plaatste een dunne beitel tusschen kozijn en luik en kon dit laatste nu vrij gemakkelijk naar buiten wringen.

Het bleek dat hij de afsluitbout bij het hangslot had doorgezaagd.

Zonder zich te bedenken kroop hij op zijn buik door de lage opening naar binnen, in een soort van kelder, waar een mufte lucht hing, ofschoon er zich volstrekt niets anders bevond dan een oude pakkist zonder deksel, met wat zaagsel er in.

Het deksel stond tegen den muur, en Raffles vroeg zich af, wat die eenzame, zware kist

daar te beduiden had. Waarschijnlijk waren er oudheden in vervoerd.

Raffles stak zijn hand even in het fijne zaagsel en toen had hij plotseling een zonderling bloedig visioen, het kwam hem voor, alsof deze kist vol zaagsel naast een guillotine geplaatst was, en dat een hoofd in dit zaagsel plofte, terwijl een lichaam een laatste, schokkende beweging maakte....

Spoedig schudde hij dezen vreemden, hui-veringwekkenden indruk van zich weg, en trachtte in de duisternis de deur te vinden, die toch zeker van dezen kelder naar het overige gedeelte van het huis moest voeren.

Die deur was er dan ook — gesloten!

Het was echter een volmaakt moderne, Westersche deur, met een heel gewoon Westersch slot, en het kostte Raffles al heel weinig moeite, den sleutel, die aan de gangzijde in dat slot stak, rond te draaien en de deur te openen.

De deur opende naar de zijde van de gang, Raffles waagde het er op, zijn zaklantaarn te ontsteken, hij zag volstrekt niets verdachts, hij trad naar buiten, en drie mannen wierpen zich met het volle gewicht van hun lichaam op hem, die juist door diezelfde deur verborgen waren geweest.

Raffles had nog volstrekt niets ingeboet van zijn spierkracht, zijn lenigheid, en zijn bekendheid met alle worstelmethodes — maar een werkelijk goede Chineesche worstelaar weegt op tegen twee anderen.

De gang was zeer smal, de overmacht was te groot en toen een der flauw zichtbare aanvallers Raffles deed struikelen, toen was de zaak in een ommezien beslist, want voor hij zich weer kon oprichten, had een der aanrander, die zich schijnbaar speciaal op dit onder-

deel had getraind, een lus van dik touw om zijn enkels geslagen en stijf aangehaald.

Raffles wist uit ervaring, dat een man met gebonden enkels onmogelijk meer kan vechten — tenzij hij er in slaagt, zijn vuurwapen bijtijds te trekken.

Hij had dan ook zeker niets liever willen doen, en hij bedacht alleen maar een paar seconden te laat, dat hij er mee had moeten beginnen, want toen hij zijn nog vrije linkerhand in zijn zak stak, vond hij de revolver daar niet meer!

Van dat oogenblik af begreep hij dat de partij verloren was, en zeide rustig, zich van de Chineesche taal bedienend:

— Kalmte, heeren en wandel niet over mijn gezicht heen alsof ik een vloermat was.

Men trok hem overeind van den vochtigen vloer, en men bond zijn armen en zijn ellebogen stijf op zijn rug vast.

Raffles was in zijn avontuurlijk leven menigmaal gebonden, en hij wist precies te zeggen, ook al gebeurde het achter zijn rug, hoe zijn vijanden daarbij te werk gingen.

En zuchtend moest hij tot de opmerking komen dat zij twee touwen hadden gebruikt een om de ellebogen bijeen te snoeren, een tweede voor de polsen.

Een enkel touw is reeds moeilijk los te krijgen — maar met twee is het echter iets onmogelijks. En daarom zuchtte Raffles.

Zoodra zijn armen gebonden waren, ontboeide men zijn enkels, maar slechts zoo, dat hij kleine stappen kon doen. Twee mannen grepen hem ieder bij een arm, een derde plaatste zich achter hem, en er begon een tocht, die zeker tot de zonderlingste behoorde, welke Raffles ooit had beleefd.

Geschenken van blijvende waarde voor

BATCO DE WERELD **COUPONS**

Ziet de groote coll. gegarandeerd echte diamant-ingen van 14 kar. goud in de Batco toonzalen.

HOOFDSTUK VI.

IN HET REK VAN ALADIN.

Binnen drie minuten begreep Raffles volkomen, dat men reeds het huis verlaten moest hebben, waar men was binnengedrongen.

Want al dien tijd moest hij een kaarsrechte gang volgen, die langzaam maar voortdurend naar omlaag helde.

Het was onmogelijk, dat deze gang nog steeds bij hetzelfde huis behoorde.

Er werd aanstonds een deur geopend, volmaakt onzichtbaar in den wand verborgen en zoo vlug, dat Raffles onmogelijk had kunnen zien hoe het in zijn werk ging.

Hij begreep nu maar al te goed, dat er bewakers in het huis waren geweest, die het neervallen van de doorgezaagde bout hadden vernomen, en op hun beurt wel begrepen hadden, dat hier een geduchte vijand aan het werk moest zijn.

Die onvoorzichtigheid zou hem zeker het leven kosten — maar hij had met Chineezen te doen en die hebben nooit haast met zulke dingen.

Maar het doel van die kist met zaagsel werd hem nu op een wel vreeselijke wijze duidelijk —

Een der drie mannen die hem hadden overvallen, droeg een lantaarn die een vrij helder licht uitstraalde.

Het begin van de gang was stellig zeer oud, maar plotseling ging dit oude gedeelte over in een nieuw, zooals bleek uit de kleur van de metselsteen en de voegkalk, waaruit de zijwanden waren opgetrokken.

Plotseling maakte de gang een hoek, er volgde een scherpe daling, en toen kwam een eindeloos, lang stuk, zonder eenige helling.

De hersens van Raffles werkten volstrekt normaal, zelfs in deze omstandigheden en hij taxeerde dat hij omstreeks tien meter onder den grond moest zijn.

Hoe lang hij echter geloopt had, zou hij naderhand moeilijk hebben kunnen zeggen. Op zijn minst tien minuten.

Hij dacht echter niet meer aan den tijd, toen de gang plotseling eindigde, en werd afgesloten door een poortvormige deur.

Een van de mannen sloeg op het hout van die deur, met den kolf van Raffles' eigen revolver en sprak met luide stem een paar raadselachtige woorden, die Raffles ondanks

al zijn kennis van de Chineesche taal niet begreep.

In het bovenste paneel ging een heel klein luikje open, nog geen hand groot, en een krachtig licht bescheen beurtelings de gezichten van de vier mannen.

Het langst bleef het gericht op het gelaat van Raffles.

Toen vroeg een stem aan den anderen kant iets in een geheime taal en de man met de revolver gaf antwoord, waarop de deur langzaam op haar hengsels draaide.

Het volgende oogenblik kreeg Raffles den man te zien, die daar als deurwachter dienst deed.

Hij was zeker zes voet lang, denkelijk meer, breed van schouders en gekleed in kostbare, wijnroode zijde, zoo dik en glanzend, dat zij zeker den najver zou hebben opgewekt van menige behaagzieke vrouw.

Het gewaad bestond uit een wijde broek met gouden banden om de enkels sluitend, een wambuis met wijde mouwen, en ook dit werd om het middel in sierlijke plooiën samengesnoerd door een gordel van het fijnste gouddraad.

In die gordel stak een Chineesche sabel, in een schede van purperrood leder, een voorts hield de man in de rechterhand een wapen, dat men alleen nog maar op oude Chineesche prenten ziet.

Het was een van die zware lansen, die eruit zien alsof men een zeis rechtstandig inplaats van dwars aan den stok zou hebben vastgebonden.

Het staal was vlijmscherp geslepen, en door een kunstenaar gegraveerd.

De schacht van deze lans was van vuurrood gelakt hout.

In de handen van een geoefend man moest het een verschrikkelijk wapen zijn.

En van dezen prachtig uitgedosten deurwachter gingen de verwonderde blikken van Raffles naar een andere groep Chineezen, allen op dezelfde wijze gekleed, in zijde van een wijnroode kleur, maar die slechts gewapend waren met zwaarden.

Het waren er twaalf, en zij stonden zes aan zes terweerszijden van een gordijn van geweldige afmetingen, zeker wel tien meter hoog, en

vervaardigd uit het prachtigste brocaat dat Raffles ooit had gezien.

Op een fond van purper waren met gouddraad draken gestikt, die schenen te leven als het gordijn maar even bewoog, dat in zware plooiën van de zeer hooge zoldering tot op den vloer viel, die uit marmere platen was samengevoegd, zooals Raffles nu pas tot zijn groote verbazing bemerkte.

Maar hij zou nog heel andere dingen zien!

Een schelle stem had een bevel geroepen, er klonk een dreunende gongslag en met een geruisch alsof een windstoot door hooge boomtoppen voer, week het gordijn van brokaatstof uiteen en bood Raffles den aanblik op een zaal, zooals hij er in zijn leven nog maar zeer weinige gezien had, zooals men ze in een droom wel eens aanschouwt.

Het eerst vielen de geweldige afmetingen op, dan pas kwam al het andere aan de beurt om bewonderd te worden.

De zoldering was zeker twaalf meter van den vloer, waarvan de eigenaardige, zachtglanzende tint de aandacht van Raffles even trok, totdat hij tot de verbazingwekkende ontdekking kwam, dat die vloer uit zuiver zilver bestond!

De zaal was omstreeks vijftig meter lang en dertig meter breed.

De wanden waren deels uit goudleder, deels met zijde bespannen, van een tint, die Raffles nog nimmer gezien had en die het midden hield tusschen geel en rose.

Vensters waren er in het geheel niet, en die had hij dan ook niet verwacht.

Waar dan eigenlijk het licht vandaan kwam, dat deze geweldige ruimte op geheimzinnige wijze vervulde — hij had het onmogelijk kunnen zeggen.

Een lichtbron was nergens te ontdekken, en toch was het kleinste voorwerp in die zaal op verren afstand te onderscheiden, toch straalde er een zacht, wit licht.

Langs de wanden, aan iedere zijde, stonden een twintigtal volkomen gelijksoortige, prachtig gebeeldhouwde armstoelen, versierd met vergulde leeuwenkoppen.

In het midden van de zaal bevond zich een zeer groote tafel, bijna vier meter lang, uit ebbenhout vervaardigd, en in het midden prijkte als eenig sieraad een van die fraaie, gewelfde bruggen, die men nog veel in China aantreft en waartoe aan weerszijden een ladder toegang gaf.

Het kostelijke sieraad was uit zuiver hout vervaardigd en blonk zacht in het eigenaardige licht, dat deze spookachtige zaal vervulde.

Maar dit alles kon slechts korten tijd de

aandacht van Raffles gevangen houden.

Zijn oogen staarden naar het midden van de korte wand, die tegenover het geweldige gordijn was, want het kwam hem voor alsof daar de schatten van Aladin verborgen waren.

Op een soort van podium, bereikbaar langs drie treden, stond een reusachtig schrijn, men zou bijna zeggen een etalage-kast behalve dat zij uit zilver was gedreven. Deze schrijn had zes deuren, van dik, geslepen glas en door dat glas heen kon het oog zich vergasten aan de edelste sieraden, die de geschiedenis van China, maar ook van talrijke andere landen heeft gekend.

Het was een schittering van diamant, van smaragden, groot als een noot, van gansche diademen, samengesteld uit juweelen van vijf, zes verschillende soorten, zooals Raffles niet geloofde dat men ze bijeen kon zien op deze aarde.

Maar wat veel vreemder was — hij was een vakman, zijn kennis van talrijke beroemde sieraden was onbegrensd, en hij herkende aanstonds, zelfs op dien verren afstand, prachtstukken, die lang geleden op een geheimzinnige wijze gestolen waren uit musea tot in het hartje van Rusland toe, of uit de brandkast van een Amerikaanschen staalkoning.

Hij herkende tiara's, met diamanten versierde scepters, duizenden jaren geleden vervaardigd, en hij herkende zelfs een prachtige, uit zuiver goud gedreven schaal van Benvenuto Scellini, die had toebehoord aan Hendrik VIII en die in het jaar 1682 gestolen werd uit het Koninkrijk Paleis te Kensington!

Op een plank van bergkristal, zelf een waar kunststuk, lagen Maleische krissen waarvan de greep uit goud was gedreven. Triptieken, uit Christelijken kerken gestolen, misschien eeuwen geleden, snoeren parelen die misschien den ha's hadden gesierd vaneen Lucretia Borgia, degengevesten, zwaar van kostelijke steenen, allerlei vaatwerk, dat geprijkt kon hebben op de tafels van de hoogstgeaachte heerschers, een Ikoon, dien Raffles herkende als het eigendom van Iwan den Verschrikkelijk, ja zelfs een dolk met gouden gevest, dien Peter de Groote ten geschenke had gekregen van de Vereenigde Profeten, toen hij na zijn verblijf in Zaandam als eenvoudig scheepsbouwer, afscheid nam van de Staten van Holland, ditmaal als Tsaar aller Russen.

En tenslotte lagen daar, achteloos neergeworpen, die allerkostelijke stukken die gerooft waren uit het Graf van Keizerin Tzoe-Hsil.

Bijna de geheele lijst was compleet — er ontbraken slechts zeer weinige stukken aan, en Raffles wist heel goed waar zich die stukken

op het oogenblik bevonden — in een binnenzak van zijn zijden wambuis en daar stevig vastgenaaid in een linnen zakje.

Het was verwonderlijk dat aldus het raadsel werd opgelost van tallooze diefstallen in den loop der eeuwen en nog verwonderlijker, dat dat alles hier bijeen was gebracht, onder een of andere morsige Chineesche straat in Shanghai.

Raffles waagde het zelfs niet de waarde te schatten van alles wat hier bijeen was, zelfs al liet men de historische kostbaarheid buiten beschouwing.

Kon dit alles worden verkocht — men zou er alle oorlogsschulden van alle oorlogvoerende naties uit de noodlottige jaren sedert 1914 mee kunnen betalen!

Maar nu ging zijn aandacht naar iets anders — naar iets levends!

Op een paar schreden afstand voor het podium waren in een flauwe boog vijf stoelen gerangschikt, zwaar verguld, en waarvan de rugleuningen versierd waren met gouden draken.

In ieder van die vijf stoelen zat een man, en vooral de middelste trok zijn aandacht door zijn geweldigen omvang, die het noodig had gemaakt, voor hem een speciale zetel te vervaardigen.

Raffles vermoedde dat de man zeker een driehonderd pond moest wegen, en hij kon zich niet begrijpen hoe hij zich ooit zou kunnen bewegen.

Hij was gekleed in een lang gewaad van zachtgroene zijde, en droeg op het hoofd een soort mijter, puntig uitlopend, en met twee zwarte linten onder zijn driedubbele kin gevestigd.

Op het eerste gezicht zag het gelaat er goedig uit, maar men moest niet al te lang naar de kleine, dichtopeen geplaatste oogjes kijken, want daar lag iets in van koude wreedheid en berekenende haat.

De tint van dezen Chinees was van een ziekelijk geel, als gele was.

Zonderling genoeg was het eerste wat Raffles zich afvroeg, of deze man ooit naar de buitenwereld kon opstijgen, hoe hij frissche lucht kon inademen.

Sedert het oogenblik dat Raffles was binnengetreden, had dit monsterachtig dikke wezen zijn loerende oogjes in het gladde, groote gezicht, gevestigd gehouden op Raffles, en zoodra deze hem tot op een tiental stappen genaderd was, in bedwang gehouden door de mannen die hem hadden binnengebracht, begon hij in voortreffelijk Engelsch:

— Je bewondert deze schatten, vreemde hond?

— Inderdaad! antwoordde Raffles rustig.

— Ben je een kenner? Herken je die stukken?

— Ik herken er zeer veel van! antwoordde Raffles, zonder een oogenblik zijn kalmte te verliezen, want hij was een Engelschman. Hij wist dat hij ging sterven, hij was trotsch en wilde tot geen prijs ook maar de geringste angst toonen.

En toen noemde hij vlug en zonder haperen een aantal van de meest historische kunstwerken op, die daar in de vitrines stonden, en de dikke man luisterde met een wrangen, zachtjes kirrenden lach even met het hoofd knikkend, als een Chineesch afgodsbeeld.

Toen Raffles zweeg hernam de dikke man, die zonder eenigen twijfel het opperhoofd was van de Broederschap van de Gouden Trap:

— Je kennis rijkt zeer ver, vreemde duivel. Je moet dus ook gezien hebben dat de schat van Keizerin Tzoe-Hsi — niet geheel compleet is. Heb je eenig vermoeden waar zich het ontbrekende kan bevinden?

Raffles zag hoe de zwarte oogen als het ware heenboorden door het zijden gewaad, dat hem omving.

Maar voor hij iets had kunnen antwoorden ging de dikke man met zijn eentonige stem voort:

— Het ontbrekende zit vastgenaaid aan de binnenzijde van je wambuis. Geloof je dat wij dat niet wisten? Geloof je dat ik onkundig was van je vermomming? Maar welk denkbeeld hebben dan toch die Westersche honden van het groote, Chineesche doorzicht? Wij kennen alles van je, de overval in de bergen, waarbij velen van mijn lieden door jouw handen gevallen zijn, de roof van het goud dat je niet toebehoorde, je reis naar deze stad. We kennen de loods, waar je je vermomd hebt. Het is waar, dat wij je nieuwe kosthuis pas een uur geleden hebben ontdekt, want ik wil je de eer geven die je toekomt — ook jij bent zeer sluw. Het is zelfs moge.lijk, dat je ongemerkt zoudt zijn binnengedrongen — indien de val van de bout voor het luik, mijn mannen niet gewaar-schuwd had.

Hij hield op, zijn gelaat vertrok eensklaps tot een afschuwelijken grijns, tot een aapachtigen, verschrikkelijken lach, en snel sprak hij eenige woorden in diezelfde geheimzinnige taal die Raffles niet kende.

Zijn bewakers rukten hem vlug de voortreffelijk gemaakte pruik van sluik, zwart haar van het hoofd, trokken de pleisters los, die zijn wenkbrauwen omhoog dwongen, en rukten hem het zijden wambuis van het lijf.

Een soort van adjudant nam het over, door-

zoekt het vlug, vond het stevig vastgenaaide zakje en toonde in zijn holle hand, de schitterende diamanten aan den dikken man die het zelfde gladde, wreede gezicht weer had van zooeven.

Alle rimpels en vouwen waren als bij tooverslag verdwenen.

Hij zag er goedig uit, als nadenkend.

— Hoe is je naam? vroeg hij plotseling.

— Men noemt mij John Raffles, antwoordde de groote avonturier.

— Luister dan John Raffles. Je hebt het gewaagd, de hand op te heffen tegen onze heilige Broederschap. De machtigste in dit wel zalige rijk dat jullie Westerlingen nog voor tien jaren verlopen zullen zijn, verpletterd zal hebben als schadelijk ongedierte. Je hebt het gewaagd, ons te tarten, en in onze geheimen door te dringen. Reeds ken je zaken, die, hoe onbeduidend ook, voor altijd verborgen hadden moeten blijven. Je zult hier sterven en sterven op de wijze die je zelf hebt aangewezen.

Hij wachtte even, kneep zijn oogen spottend, bijna geheel dicht en vervolgde:

— Nog nooit heeft een Westerling hier den voet gezet. Jij bent de eerste — en je voeten zullen je niet weer naar buiten dragen. Je zult tot stof vergaan. Maar je hebt onze schatten willen zien, ze zijn je getoond — en ik zal je straffen in het zintuig waarmede je misdaan hebt!

Raffles was een sterk man, maar nu verbleekte hij toch even, want hij kende de Chinezen — hij had begrepen.

De dikke man zweeg.

Hij hief niet zonder moeite de rechterhand op, die een korte, met goud versierde staf van ivoor omvat hield, bekroond met een soort van dubbele trap, en aanstonds klonk er een zacht rommelend geluid alsof er in de verte een trein over wissels reed.

De vitrine met de milliarden aan waarde kwam heel langzaam in beweging, en begon achteruit te schuiven over de verhooging.

Tegelijkertijd rees een deel van den muur daarachter en in de gevormde opening ongeveer als een brood in den oven, schoof dat geheele wonder van kunstvaardigheid en rijkdom zachtjes weg. Daarop zakte dat stuk muur weer neer, met een rammelend metalen geluid, en waar zich nu die onmetelijke schat bevond — er kon slechts naar worden geraden.

Want nog eenigen tijd klonk het gerucht door van de blijkbaar op raderen geplaatste vitrine die haar weg vervolgde door de ingewanden der aarde.

Weer ging de staf omhoog en aanstonds

kwamen er tien krachtig gebouwde, tot het middel naakte koelies aansnellen, die een paar sterke draagstokken staken door oogen van gesmeed staal, die terzijde van de leunstoel van den dikken man waren bevestigd.

Op een kort bevel van een soort van luitenant hieven de tien mannen den stoel op hunne schouders, en stonden toen onbewegelijk.

Nog een laatste woord sprak de dikke man.

— Je hebt de vrouw willen zoeken, die verraad heeft gepleegd, ofschoon wij haar als de onzen hadden aangenomen, welnu, je zult haar zien. En wees gerust — haar beeld zal het laatste zijn, dat je op deze aarde zag.

Ten derden male ging de staf omhoog, en op een korten draf droegen de menschelijke lastdieren den geduchten aanvoerder de groote zaal uit door een der verste deuren, die zoo hoog was, dat zij zich zelfs niet behoefden te bukken om hun zware last er door te dragen.

Hij werd op den voet gevolgd door bijna alle personen die aanwezig waren geweest en die geen oog van Raffles hadden afgewend al dien tijd.

Tenslotte bleven slechts de drie soldaten, die hem hadden overvallen en geboeid.

Zij grepen hem opnieuw aan, en brachten hem naar een andere deur, die een hunner opende.

Zij volgden een korte gang, die hen naar een zeer klein vertrek voerde.

Het was er stikdonker, maar Raffles hoorde een zwak gerucht als een klacht. Pas toen zij over den drempel traden, werd het licht in dezen kleinen, geheel naakten kelder.

De lichtbron moest heel boven aan de zoldering zijn en de lichtbundel was smal en bescheen slechts een klein gedeelte van den kelder.

Het licht viel allereerst op Jane Taylor, die aan handen en voeten gebonden in een hoek lag, met verwarde haren en doodsbleek, en gedeeltelijk op een ijzeren stoel, die op omstreeks een meter van een der wanden was geplaatst en met bouten in den steenen vloer onbewegelijk was bevestigd.

Aan den rug bevond zich, eveneens van ijzer vervaardigd, een soort van neksteun, zooals men die vindt aan scheerstoelen, of ook wel in de spreekkamer van een tandarts.

De zitting kon door middel van een kruk op- en neer worden gedraaid.

Raffles voelde zich op dezen stoel neerdrucken, en snel en handig deden de beulen hun werk.

Een sterke riem snoerde hem de borst en de dijen vast aan rug en zitting. Een stalen band of beter een soort van kap, vatte zijn

hoofd onbewegelijk in den greep van de rugleuning.

Raffles merkte onmiddellijk dat het hem volkomen onmogelijk was, zijn hoofd ook maar een millimeter naar links of naar rechts te draaien.

Hij keek strak naar den muur tegenover hem — als met magnetische kracht werd zijn blik getrokken naar twee openingen in dien muur, rond, dicht bijeen geplaatst — juist zoo dicht als menschenlijke oogen dat zijn, en zij waren ook juist op dezelfde hoogte boven den grond als zijn oogen....

Een van de mannen overtuigde zich nog eens met groote nauwkeurigheid, dat de gevangene zich volstrekt niet kon verroeren, liet een schorren keelklank hooren en toen gingen de drie mannen heen, en met een zwaar gerucht viel de ijzeren deur in het slot.

Een paar seconden verliepen — en Raffles keek maar steeds naar de twee openingen in den muur! En toen zeide hij met zachte

stem tot het meisje dat hem met open mond als verdwaasd had aangestaard:

— Ik ga sterven, Jane! Wees niet boos op mij, dat ik gedwongen ben, het in jouw tegenwoordigheid te doen, en op een vreeselijke wijze! Ik hoop dat het niet al te lang zal duren — maar ik vrees het tegendeel.

Onder het spreken had hij geen blik afgewend van de twee openingen, te beschenen door het schijnsel daarboven, en onwillekeurig volgde zij den blik.

Een rauwe gil ontsnapte haar.

Het was alsof de openingen waren gaan leven.

Uit hun middenpunt kwamen zeer, zeer langzaam twee blinkende, stalen priemen te voorschijn, scherp als lancetten, glanzend als bajonetten.

En die priemen waren met doodelijke zekerheid en met afschuwelijke langzaamheid op weg naar de beide oogen van den ter dood veroordeelden man.

BATCO ^{DE} WERELD COUPONS

worden o.a. verpakt bij de onderst. sigaretten.

NORTH STATE

CLYSMA No. 30

GOLD DOLLAR

MAVRIDES TURKISH

PIRATE

HOOFDSTUK VII.

REDDING.

Raffles berekende de traagheid waarmede de twee doodelijke pennen van staa. op hun moordenden tocht waren, en vermoedde dat hij omstreeks een kwartier den tijd had.

— Hoe ben je gebonden Jane ?

— Mijn armen zijn op den rug gebonden, mijn enkels samengesnoerd. Maar ik kan geen stap doen want om mijn middel is een ijzeren band, en daaraan zit een korte ketting die in den muur is vastgeklonken.

Zij bewoog even en Raffles hoorde dadelijk het rammelen van den ketting.

— Hebben ze je alles afgenomen wat je bij je droeg ?

— Wat zou een meisje als ik bij zich hebben gedragen ? Zij hebben mij dadelijk hier binnengeworpen. In de zak van mijn boezelaar zit een schaartje, en wat naaigerij. Het is heel toevallig, dat ik dat juist bij me had. Ik deed daar bij Murphy van alles, ziet ge ?

Raffles beet zich op de lippen. Welk een prachtig werktuig kon een schaartje zijn, welk een nuttig ding als men er slechts bij kon !

Hij kon alleen zijn oogballen maar verdraaien, maar hij zag haar toch duidelijk neergehurkt zitten met haar bijeengebonden enkels en haar handen op den rug, wit van afschuw en ontsteltenis, nu die verschrikkelijke blinkende priemen, zoo tergend langzaam tevoorschijn bleven komen uit den muur !

Hij zag de boezelaar en de breede zak van voren.

Eensklaps vroeg hij zacht :

— Kun je die band van die boezelaar grijpen ?

— Als ik mijn handen uitrek — ja — het gaat ! antwoordde zij.

— Tracht dan eerst de strik wat lossen te maken, maar in 's hemelsnaam doe het voorzichtig, want alles hangt hier van af. De strik mag in geen geval losgaan. Vat nu den band, wacht, ga eerst op je knieën liggen. Pas op — je knielt nu juist op dien kostbare schort. Zoo is het goed, grijp nu de band en tracht het schort zoo te draaien dat de zak van achteren komt. Gelukt het ?

Zij gaf geen antwoord. Al haar zenuwen waren gespannen. Maar hij zag hoe langzaam het eenvoudige schort van zwart goed rond-

draaide, zoodat tenslotte de strik vooraan zat. Toen klonk weer zijn stem fluisterend :

— Tracht nu je hand in de zak te steken. Is het een zakschaartje ? Poog het dan te openen — maar om 's hemelswil laat het niet vallen, want dan zullen wij beiden verloren zijn.

Zijn oogen volgden alle uitdrukkingen op het gelaat van het meisje.

Toen zag hij haar oogen schitteren en hij vroeg :

— Heb je het schaartje geopend ?

— Ja, en ik heb mijn duim en mijn wijsvinger stevig door de oogen.

— Probeer dan nu het touw te bereiken dat om je polsen heen zit.

Een paar tellen verlieden en toen zei zij klagend :

— Onmogelijk — ik kan er in het geheel niet bij.

— Het moet ! Versta je me ? Het moet Jane, bedenk dat je leven er van afhangt. Tracht je polsen zoo te wringen, dat je je vingers daar in dat schaartje wat kunt om buigen. Wees dapper en bekommer je niet om een paar wonden.

Het meisje keek naar de stalen pennen, en ineens kreeg haar gezicht een harde, vastberaden uitdrukking.

Raffles zag hoe zij zich op de lippen beet, om het niet uit te schreeuwen van pijn, terwijl zij haar tengere polsen trachtte rond te wringen in het knellende touw. Het was alsof hij de bloedige striemen zag in het vleesch, waarin het touw sneed.

Een kort oogenblik keek hij naar de in het licht glanzende priemen.

Zij waren nu verschrikkelijk duidelijk voor zijn blikken.

De punten waren naaldscherp en dun, maar de priemen werden langzamerhand dikker en de uiteinden trilden naar het hem toescheen heel zachtjes.

Toen zag hij weer naar haar gelaat omdat hij voelde dat hij week dreigde te worden bij het zien van die afschuwelijke dingen, die over tien minuten in zijn oogen zouden binnendringen, en hij zag hoe haar geheele gelaat met zweet overdekt was — maar hoe dat gelaat

glansde —

— Ik heb de punt van het schaartje in het touw kunnen boren. Maar ik krijg kramp!

— Verzet je daar uit alle macht tegen, beval hij streng. Knip door!

Bijna twee minuten verstreken.

De pennen waren bijna een halven voet uit de openingen te voorschijn gekomen.

En plotseling klonk weer haar stem, bijna jubelend:

— Het touw gaat los — het touw gaat los!

Het volgende oogenblik hing zij uitgeput tegen den muur.

Raffles had bijna een schreeuw kunnen geven — haar armen met de vuurroode polsen, hingen slap langs haar lichaam neer, terweerszijden.

Het schaartje was haar ontvallen, maar zij had het spoedig genoeg gevonden, nu zij haar handen kon bewegen en met driftige haast begon zij het touw door te breken dat haar enkels bond.

Binnen enkele minuten had zij ook dit met het botte voorwerp kunnen lossnijden.

Met een diepe zucht rekte zij haar ledematen en toen fluisterde zij plotseling verschrikt:

— Wat helpt dit alles? De ketting is te kort — ik kan U volstrekt niet bereiken — en die afschuwelijke, die afgrijselijke pennen!

— Denk daar niet aan! beval Raffles bijna ruw. Niets mag ons nu week en laf maken! Als je dapper bent en handig dan is misschien nog niet alles verloren! Ik kan mijn voet bewegen, zie je. Want nu krijg je een van mijn schoenen! Knip de vilten zool open, je zult er een klein zaagje in vinden, wikkel er je zakdoek om, dan doet het minder pijn, grijp de ketting bij het begin en zaag een van de schakels door!

Raffles had de daad reeds bij het woord gevoegd en behendig een van zijn Chineesche stoffen naar Jane gemikt.

Met vingers die trilden van opwinding maakte zij de zool los en vond daar in een holte inderdaad een fijn zaagje zonder handvat, waarvan zij de helft met haar zakdoek omwikkelde en toen begon zij, zich half omwendend, zoo vlug zij kon, een der vrij dikke schakels door te vijlen.

Het waren de verschrikkelijkste minuten die Raffles ooit had doorleefd en hij meende dat zelfs het avontuur met de cobra in het huis van den Indiër kinderspel was, bij deze verschrikkelijke afwachting vergeleken, bij het verblijf in dezen kelder met zijn ijzeren stoel des doods en die twee blinkende priemen, als reusachtige schoenmakerselzen die onderweg waren om hem op vreeselijke wijze te doden.

— Vorder je, Jane? vroeg hij na eenigen tijd.

— Ik ben er zoowat half door, antwoordde zij op schorren toon, zonder om te zien. Mijn hand wordt zoo moe.

— Doe het met je linkerhand! zeide Raffles, den blik afwendend van de naaldscherpe punten die nu nauwelijks nog een voet van zijn oogen verwijderd waren.

Hij poogde zijn hoofd te bewegen, wel wetend dat het nutteloos was.

De ijzeren kap klemde zoo sterk, dat zijn slapen er van gonsden. Een weeë duizeling dreigde hem aan te grijpen, waartegen hij zich met alle macht van zijn wilskracht trachtte te verzetten.

Hij hoorde hoe tot tweemaal toe het zaagje ontviel aan de krachtelooze, voor dit werk zoo ongeschikte vingers van het meisje.

Zelfs van hem begon zich een doffe wanhoop meester te maken. Zou zij ooit slagen? Zou zij bijtijds slagen?

Het zaagje ging knarsend en langzaam door het ijzer.

De priemen waren geen drie centimeters meer van zijn oogballen verwijderd.

Raffles sloot de oogen — hij kon niet anders.

Het was alsof hij nu reeds de vlijmende, ondragelijke pijn voelde. En langzaam, langzaam zouden die priemen steeds verder doordringen, vooral langzaam, want de Chineesche beul doet niets overhaast.

Een soort van doffe, doezelige gewaarwording kwam over hem, maar eensklaps schokte hij op, want hij had dat geluid gehoord van de ketting, die tegen den muur viel.

Hij opende de oogen, vlak voor hem stond Jane, die met de uiterste inspanning de stalen punten uiteen poogden te buigen. Hij zag haar armen trillen.

Zij slaagden er in, de nu bijna meterlange priemen, bij de uiteinden eenige centimeters uiteen te wringen, en toen zonk zij duizelig van vermoeidheid, voor een oogenblik naast de stoel neder, met het voorhoofd leunend op de knieën van Raffles.

Maar het was alsof die aanraking haar nieuwen moed schonk, want zij kwam weer overeind en begon met koortsachtige haast eerst den knellenden hoofdband, vervolgens de riemen en tenslotte de touwen los te maken, en ondertusschen gingen de stalen pennen rakelings langs de slapen van Raffles, en een daarvan haalde hem zelfs de huid open.

Vlug trok hij zijn hoofd los, zoodra hij vrij was, wreef zijn polsen, rekte en boog eenige malen zijn armen en toen trok hij plotseling, gehoor gevend aan een onbedwingbaren aan-

drang, het meisje naar zich toe, en kustte haar op de oogen, en zachtjes fluisterde hij :

— Op je oogen moet ik je kussen, Jane — omdat je de mijne gered hebt ! En nu stil, want nu begint het moeilijke werk misschien pas !

Hij trad op de deur toe en onderzocht haastig het slot.

De deur was van ijzer, en het zou uiterst moeilijk zijn, zonder goede hulpmiddelen de deur zelf aan te tasten.

Bijna een kwartier besteedde hij met vruchteloze pogingen, alleen met behulp van het zaagje het slot te openen, dat zeer ingewikkeld bleek te zijn.

Maar eensklaps luisterde hij scherp toe, toen greep hij het meisje bij den arm en duwde haar in haar hoek terug.

— Daar komen zij ! beet hij haar toe. Houdt je armen op je rug, waarschijnlijk komen zij zien of alles al is afgelopen. Spring overeind zoodra je mij ziet toeslaan. Wij zetten alles op een kaart, denk er om !

Raffles ging weer op den stoel zitten, alle spieren gespannen.

— Grendels schoven knarsend terug, een sleutel werd omgedraaid en de deur ging open.

De Chinees die haar opende, zag waarschijnlijk bijna op hetzelfde oogenblik wat er was geschied, maar dat was toch nog een seconde te laat, want reeds was Raffles opgesprongen, en had hem met een vreeselijken slag tegen de kaak geveld.

Hij stak Jane de hand toe en trok haar vlug naar buiten.

De gang stond vol Chineezen naar het hem toescheen.

Hij bukte zich naar den gevelden bewaker en rukte snel het lange zwaard uit den gordel van den man.

En uit alle macht begon hij toe te slaan, terwijl de Chineezen gilden en als duivels op hem toesprongen.

Er waren er zeker acht, en hij begreep dat hij het onderspit zou moeten delven in die nauwe gang, toen plotseling een daverende, welbekende stem boven het geraas van den strijd en en het kletteren van de blinkende zwaarden uitklonk :

— Mijnheer Brand — dat is Mylord ! Ik heb hem een leelijk woord hooren zeggen. Hoera, er op los !

Welk wapen Henderson eigenlijk hanteerde wist hij zichzelf nauwelijks te herinneren maar het had een verschrikkelijke uitwerking, want het maaide de Chineezen neer als de zeis van den landbouwer het de rijpe graanhalmen doet.

De weg werd vrij en hijgend snelden de vier vluchtelingen eerst door de gang, toen door de geheimzinnige zaal, tenslotte door de hellende tunnel naar den kelder, waardoor ook Henderson en Brand waren binnengedrongen ongerust door het wegblijven van Raffles — en eindelijk konden zij de nachtlucht weer inademen, bloedend en doodelijk vermoeid — maar vrij !

Het behoeft niet te worden gezegd dat Raffles later nog getracht heeft den schat terug te vinden. De geheimzinnige zaal vond hij — den schat echter nimmer !

Wat Jane Taylor betreft — wie het interesseert verneme hier, dat zij heel prozaïsch op dit oogenblik een cursus volgt op een huishoudschool — en de verloofde is van een eerlijken loodgieter, die misschien, evenals al zijn soortgenooten, wel eens iets vergeet, maar zeker niet zal vergeten, het meisje ter gelegener tijd als zijn vrouw in een vriendelijk klein huisje binnen te leiden !

De volgende aflevering bevat :

DE TREINMOORD.

10 VOOR 1 RIKS 10

JEUGDBOEK 2

JEUGDBOEK 4

Zoekt U gezonde en niet te dure lectuur voor Uw jongens en meisjes, bestelt dan het pakket met tien **boeiende en tegelijk ontwikkelende boeken** uit onze Nederlandsche Geïllustreerde Jeugdbibliotheek voor slechts **f 2.50** (Twee Gulden en Vijftig Cent). U kunt dan kiezen uit de onderstaande titels. Al deze Jeugd-boeken zijn ook afzonderlijk verkrijgbaar à f 0.25 per stuk, franco per post. De boeken vanaf No. 3 stellen wij ook **keurig ingebonden** beschikbaar voor slechts 40 ct. per stuk, franco per post. Bestel vandaag nog dit pakket met tien boeken bij de Administratie van het Amusante Weekblad te Bilthoven per postwissel of door storting op postrekening 70186 van f 2.50 onder vermelding „Voor Jeugdpakket” en opgave der gewenschte nummers.

1. Paul's avontuur in Limburg. (Uitverkocht.)
2. Peter Dornier.
3. De Club van Vijf.
4. Het avontuurlijke Levensjaar van Brammetje.
5. Met een motorboot op Avontuur.
6. De Heldendaden van een straat-hond.
7. Vier van het Platteland.
8. Het Leven in.
9. Roodrok, de jonge Vos.
10. Asoko, de Zwerver.
11. Het Geheimzinnige Hotel.
12. Van Huis ontvoerd.

JEUGDBOEK 5

JEUGDBOEK 8

Elk dezer Jeugdboeken is zeer kloek van formaat, **bevat 160 blz. druks**, is aardig geïllustreerd en heeft een frisch, aantrekkelijk driekleurendruk-omslag. Ze zijn van

absoluut goeden inhoud

en leenen zich ook uitstekend voor bibliotheken van scholen, jeugdverenigingen enz., waarvan er reeds vele voor regelmatige ontvangst dezer om de vier weken verschijnende boeken hebben ingeteekend.

Ook U kunt zich de regelmatige ontvangst der in deze Serie Jeugd-boeken verschijnende titels verzekeren, door extra toezending van f 1.50 (Een Gulden en Vijftig Cent) voor de zes volgende te verschijnen Jeugdboeken.

GEGARANDEERD ECHTE

475

DIAMANTEN RINGEN 14 KARAAATS GOUD

REEDS
VANAF

BATCO DE
WERELD COUPONS

GARANTIEZEGEL

OP ELK ETUI

BATCO DE COUPONS WERELD

WORDEN VERPAKT BIJ O.S. SIGARETTENMERKEN.

- CLYSMA^{Nº30} 1¼ct ||| NORTH STATE 1¼ct
- MAVRIDES 1¼ct ||| GOLD DOLLAR 1ct
- MASPERO^{Nº2} 1½ct ||| PIRATE 1ct
- BRISTOL 1ct ||| FLAG 1ct

Als U onderstaande coupon even invult en inzendt aan Batco, Schiekade 12-14, Rotterdam, ontvangt U een fraaie ringen catalogus met alle bijzonderheden en tevens 5 vrije Batco punten.

5 **BON** voor 5 gratis punten en ringen catalogus
 GRATIS PUNTEN
 te posten in open enveloppe, porto 1½ ct,
 Aan **BATCO ROTTERDAM**, Schiekade 12-14

Naam: .....
 Adres: .....
 Sted: .....

L 7
 Geef mij gratis en franco Uw nieuwe Batco-Ringen-Catalogus te zenden met vijf vrije punten. Van éénzelfde adres wordt slechts een dezer boni geaccepteerd.

HARY LAVLOR EN STANLEY SMITH DE BEKENDSTE METRO-GOLDMYNN MAVER-ARTISTEN